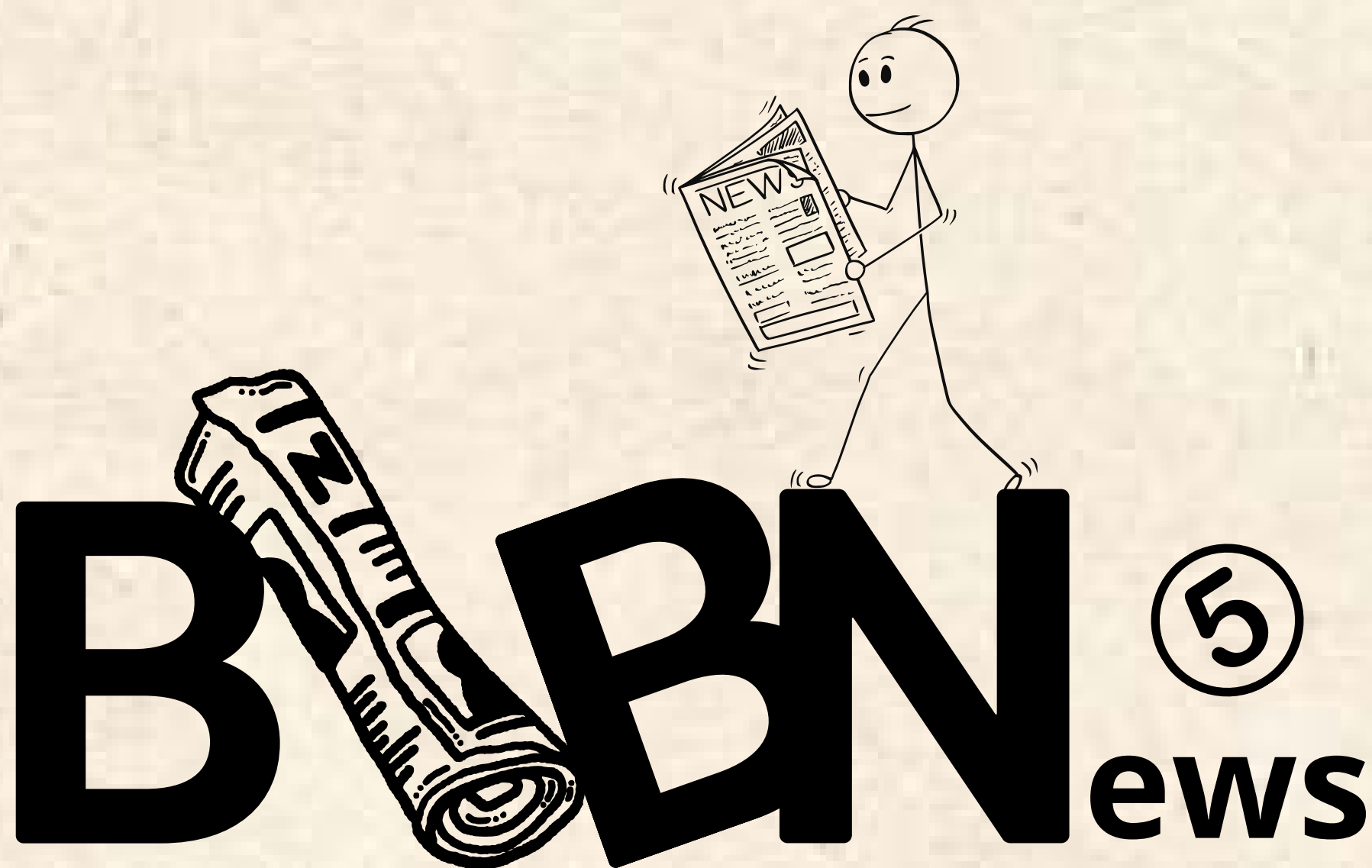

BYRON BREAKING NEWS

ΚΑΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ 5^ο
80 τεύχος

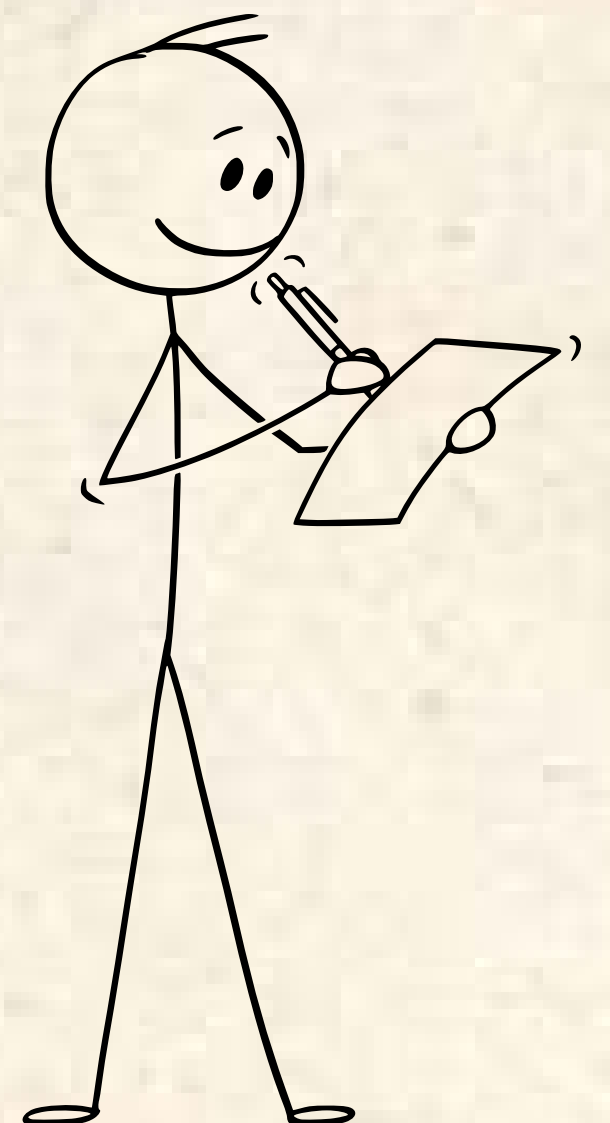
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

“Κάτι γίνεται στο 5ο”

- Η εφημερίδα μας 2
- «Χάρβεϊ: αυτή και το κουνέλι»..... 3
- Η επίσκεψή μας στο Van Gogh 5
- Από του Βύρωνα...στη Βαρκελώνη..... 7
- Ιταλία: Ένα μοναδικό ταξίδι..... 10

“Εκφραζόμαστε Προβληματιζόμαστε...”

- Πρωταθλητισμός vs Σχολείο..... 16
- Τα Χρόνια του Λυκείου 18
- Το γέλιο στη ζωή μας 19
- Πρωτομαγιά: Η γιορτή της Άνοιξης και των λουλουδιών ή μήπως όχι; 21
- Τα ιστορικά κτίρια του Βύρωνα 23
- Ήξερες ότι (...) 25
- Ποίημα εμπνευσμένο από τη γιορτή των ερωτευμένων 26

Η εφημερίδα μας...

Αισθανόμαστε πολύ τυχεροί που για 2η σχολική χρονιά υπήρχε το συγκεκριμένο πρόγραμμα με τίτλο: «Γράφω άρα Υπάρχω». Η εφημερίδα του σχολείου μας!!!

Η εφημερίδα μας δεν είναι μια «βαρετή» εφημερίδα ενηλίκων, αλλά ένας διαφορετικός τρόπος έκφρασης και επικοινωνίας από αυτόν που συνήθως επιλέγουμε (και όλοι καταλαβαίνετε ότι εννοώ τα social).

Εδώ μπορείτε να καταγράψετε τις σκέψεις σας χωρίς την πίεση του χρόνου, το όριο των λέξεων ή τον περιορισμό ενός συγκεκριμένου θέματος που μπορεί και να μην σας ενδιαφέρει ιδιαίτερα – όπως συχνά συμβαίνει στο σχολείο και στο πλαίσιο των γραπτών εξετάσεων.

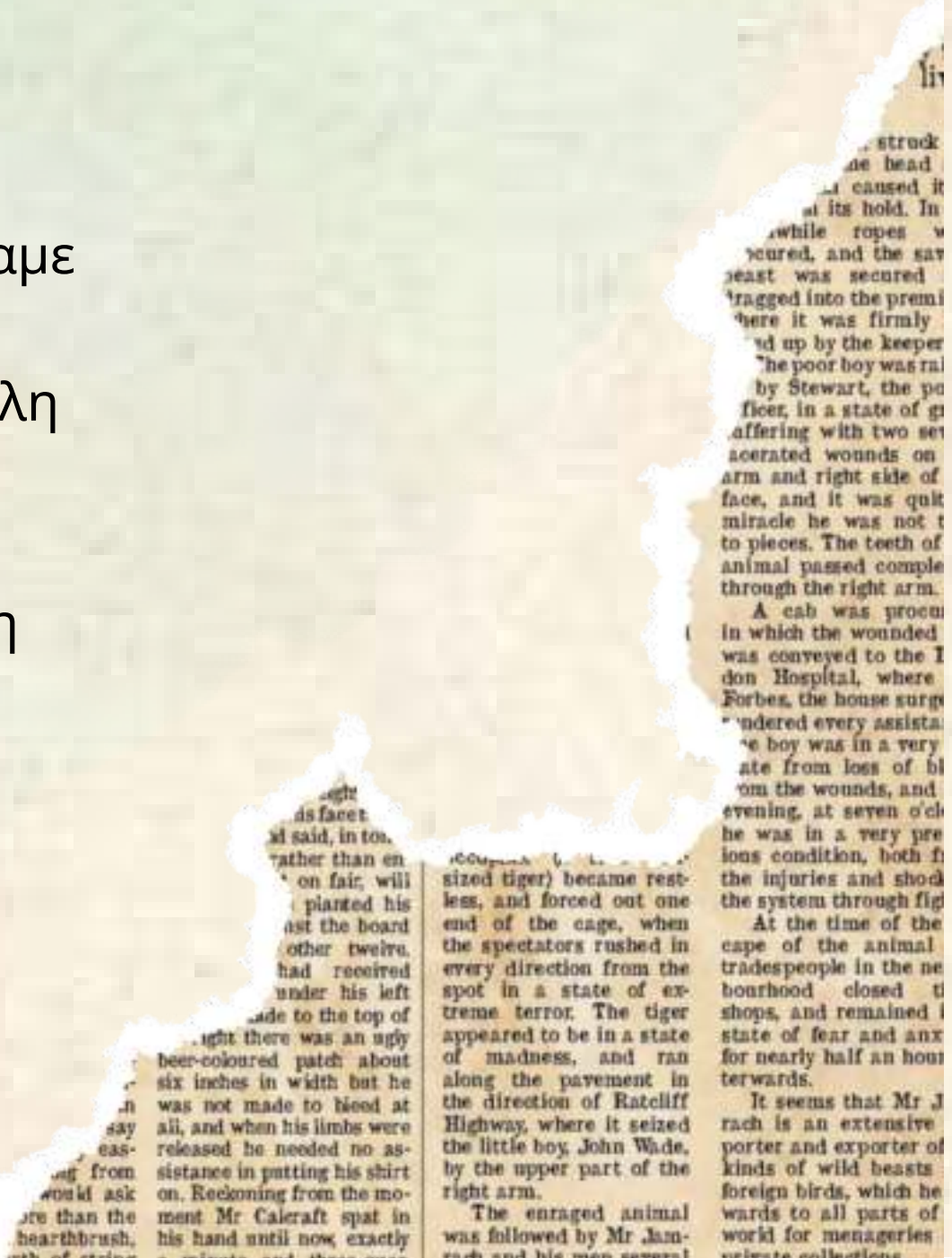
Δεν είναι η συγγραφή που πιθανόν φαντάζεστε. Αντιθέτως, είναι μια ιδέα που εσείς επιλέγετε και υλοποιείτε. Είναι η εικόνα των σκέψεών σας και η απόδειξη των ικανοτήτων σας, εκτός σχολικών υποχρεώσεων, εκτός βαθμολογιών. Παράλληλα, έτσι γνωρίζετε καλύτερα τον εαυτό σας και τον εμπιστεύεστε περισσότερο.

Η συμμετοχή μας ήταν μια φοβερή εμπειρία. Ήρθαμε πιο κοντά με τους συμμαθητές και τους καθηγητές μας, αναπτύξαμε νέες σχέσεις, και γρήγορα εξελίξαμε τη δουλειά μας. Γίναμε ενεργοί μαθητές, πήραμε αρκετές συνεντεύξεις, μιλήσαμε με επαγγελματίες και μοιραστήκαμε τα νέα του σχολείου. Μυηθήκαμε στον κόσμο της δημοσιογραφίας, μάθαμε τις αρχές που τη διέπουν, ακολουθήσαμε τη δημοσιογραφική δεοντολογία και, φυσικά, εντρυφήσαμε στη γραφή ποικίλων κειμενικών ειδών.

Το φετινό μας ταξίδι ήταν πολύ ενδιαφέρον... γίναμε δημοσιογράφοι, ερευνητές, σκιτσογράφοι, φωτογράφοι, ποιητές και πεζογράφοι, πήραμε συνεντεύξεις, συνεργαστήκαμε, εκφραστήκαμε με τρόπο δημιουργικό και ελεύθερο. Η δημιουργία και η έκδοση ενός τεύχους δεν είναι εύκολη υπόθεση. Χρειάζεται έμπνευση, μεράκι, προσωπική εργασία αλλά και συλλογική δουλειά. Για την επόμενη χρονιά έχουμε ήδη σχεδιάσει πολλές δράσεις και είμαστε σίγουροι πως τα τεύχη μας θα είναι ακόμη καλύτερα.

Κάτια Κουμαρτζάκη

«Χάρβεϊ: αυτή και το κουνέλι»

Η θεατρική μας παράσταση στη Λουίζα

Την Κυριακή, 10 Μαΐου 2026, η θεατρική ομάδα του σχολείου μας, στην οποία συμμετέχω και εγώ, παρουσίασε το έργο «Χάρβεϊ» της Μαίρη Τσεϊς. Ήταν μια υπέροχη εμπειρία για όλες μας, οπότε θέλησα να «καταγράψω» κάποιες από τις σκέψεις και τα συναισθήματα των κοριτσιών που ήταν συνοδοιπόροι μου σε αυτό το όμορφο ταξίδι.

Θεατρική ομάδα:

Μαθητές:

Ζεύλα Ελένη
Ζούπα Σταυριάννα
Καλαϊτζή Ελένη
Κοντακτσίου Μελίνα
Κορρέ Δέσποινα
Κοσμίδη Άρτεμις
Λογοθέτη Λυδία
Ντόρκου Ντενίσα
Τάλλιου Ιωάννα

Καθηγήτριες:

Κώτσιου Αναστασία
Ρεβελάκη Κυριακή
Χατζηχαραλάμπους Χρυσάνθη

Θεατρολόγος: Χατζηνικολάου Βενετία

Μελίνα: Πέρασα πάρα πολύ καλά! Ήμουν η πρωταγωνίστρια, επειδή δεν την ήθελε κανείς, έκανα την τρελή και τα κατάφερα. Χάρηκα πολύ που άκουγα τα γέλια του κοινού! Υπήρχαν δυσκολίες, όπως το άγχος στην αρχή, φοβόμασταν μην κάνουμε λάθος στη σκηνή και όλες αυτές οι ανησυχίες που μπορεί κάποιος να φανταστεί. Γενικά, ήταν μια τρελή εμπειρία που θα την ξανά ζούσα. Εύχομαι του χρόνου να μπουν κι άλλα παιδιά στην ομάδα, για να κάνουμε μια ακόμα καλύτερη παράσταση.

Λυδία: ως μαθήτρια της Τρίτης λυκείου θα μου λείψει η ομάδα του θεατρικού. Γενικά έχω να πω ότι ήταν ένας τρόπος να ξεφύγω από το καθημερινό διάβασμα και να χαλαρώσω. Θα μου λείψουν πολύ τα κορίτσια.

Δέσποινα: Θα μου λείψουν πάρα πολύ και τα κορίτσια και οι πρόβες κάθε Δευτέρα. Ήταν μια υπέροχη εμπειρία και παρόλο που την επόμενη χρονιά θα έχω πολύ διάβασμα, καθώς θα είμαι μαθήτρια της Γ' Λυκείου, θέλω σίγουρα να ξαναμπώ στην ομάδα. Περνούσαμε τέλεια και στο θέατρο και τις ώρες που κάναμε πρόβες. Είδα μεγάλες αλλαγές στις ερμηνείες αλλά και στην αυτοπεποίθηση όλων μας. Ενώ οι περισσότερες δεν γνωριζόμασταν, γίναμε πραγματικά μια ομάδα με την οποία πιστεύω πως δεν θα χαθούμε.

Ελένη Ζ.: Στο θεατρικό φέτος πέρασα πάρα πολύ ωραία. Παρόλο που οι πρόβες γίνονταν κατευθείαν μετά το κουραστικό πρόγραμμα του σχολείου, μας βοηθούσαν να χαλαρώσουμε και να ξεφεύγουμε λίγο από το διάβασμα. Μια από τις καλύτερες στιγμές φέτος ήταν η παράσταση που κάναμε και ειδικά οι στιγμές στα καμαρίνια την ώρα που παιζόταν το έργο, παρά το άγχος που είχαμε. Θα μου λείψουν αυτές οι στιγμές και τα κορίτσια.

Ελένη Κ.: Μια από τις ωραιότερες εμπειρίες που έζησα στη ζωή μου! Ήταν γεμάτη με καινούργια πράγματα, γνωριμίες και με τις αναμνήσεις που δημιουργήσαμε με τα κορίτσια. Με βοήθησε να βρω ένα διαφορετικό είδος Τέχνης στη ζωή μου και μου θύμιζε πόσο όμορφα μπορεί να είναι τα εφηβικά χρόνια. Ήμουν καινούργια και με άγχωνε πολύ που ήταν η πρώτη μου φορά στη σκηνή, αλλά, όταν ήρθε η ώρα να εμφανιστώ, προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου, ενώ ταυτόχρονα ένιωθα ελεύθερη. Κατάλαβα την αληθινή σημασία και τον λόγο για τον οποίο συμμετείχα στην θεατρική ομάδα, ο οποίος δεν ήταν μόνο να δοκιμάσω κάτι καινούργιο αλλά και να εξελιχθώ ως άνθρωπος.

Άρτεμις: Ήταν λίγο άβολο, γιατί ήμουν Α' Λυκείου και δεν ήξερα τα υπόλοιπα κορίτσια. Ήταν ένα καινούργιο «περιβάλλον». Όμως, όσες περισσότερες πρόβες κάναμε τόσο πιο πολύ δενόμασταν και υπήρχε χημεία μεταξύ μας. Όσο για την παράσταση, υπήρχε πολύ άγχος και ήταν μια τρομερή εμπειρία. Το συναίσθημα που νιώθεις πριν και όταν είσαι πάνω στη σκηνή δεν περιγράφεται. Σου δίνει θάρρος να συνεχίσεις και να αυτοσχεδιάσεις.

Σταυριάνα: Είμαι άνθρωπος που νιώθει άβολα πάρα πολύ εύκολα. Όμως, όταν ήμουν μαζί με τα κορίτσια της υπόλοιπης ομάδας, αν και ένιωθα λίγο άβολα, αυτό δεν επηρέασε την αλληλεπίδραση μεταξύ μας. Όσο περνούσε ο καιρός ερχόμασταν κοντά όλο και πιο πολύ, με αποτέλεσμα αυτή η αμηχανία να φύγει. Την ημέρα της παράστασης από το πρωί μέχρι το μεσημέρι δεν είχα καθόλου άγχος. Όμως το απόγευμα άρχισα να νιώθω αρκετό άγχος. Ακόμη και κατά την διάρκεια της παράστασης! Αλλά κατάφερα να το διαχειριστώ, αφού το είχα κάνει πρόβα πολλές φορές και είχα γίνει ένας μικρός «επαγγελματίας».

Bonus, μια θεατής!

Νίκη: ήταν μια φοβερή παράσταση! Το έργο ήταν αστείο και δραματικό ταυτόχρονα. Φάνηκε πως είχε ένα βαθύτερο νόημα και ανυπομονώ να δω την επόμενη παράσταση της θεατρικής ομάδας του σχολείου μας.

Τέλος, εγώ έχω να πω ότι ήταν μια από τις καλύτερες εμπειρίες στα 17 χρόνια της ζωής μου... Με βοήθησε πάρα πολύ να εκφραστώ, να ξεπεράσω τη ντροπή που νιώθω πολύ έντονα και να μιλάω πιο δυνατά. Γνωρίζοντας σιγά σιγά τα κορίτσια, ανοιγόμουν περισσότερο, μιλούσαμε και περνούσαμε πολύ ωραία. Ήταν πολύ όμορφο συναίσθημα. Ελπίζω να κρατήσουμε επαφές και να μην χαθούμε. Όσον αφορά την παράσταση, είχα πολύ άγχος στη σκηνή, όμως το «έβαλα στην άκρη» και πέρασα πολύ καλά. Ευχαριστούμε και τη θεατρολόγο μας και τις καθηγήτριες που μας βοήθησαν να γίνουμε καλύτερες. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις ωραίες μας στιγμές με τα κορίτσια. Έκαναν τη φετινή χρονιά ακόμη καλύτερη.

Η επίσκεψή μας στο Van Gogh: The Immersive Experience

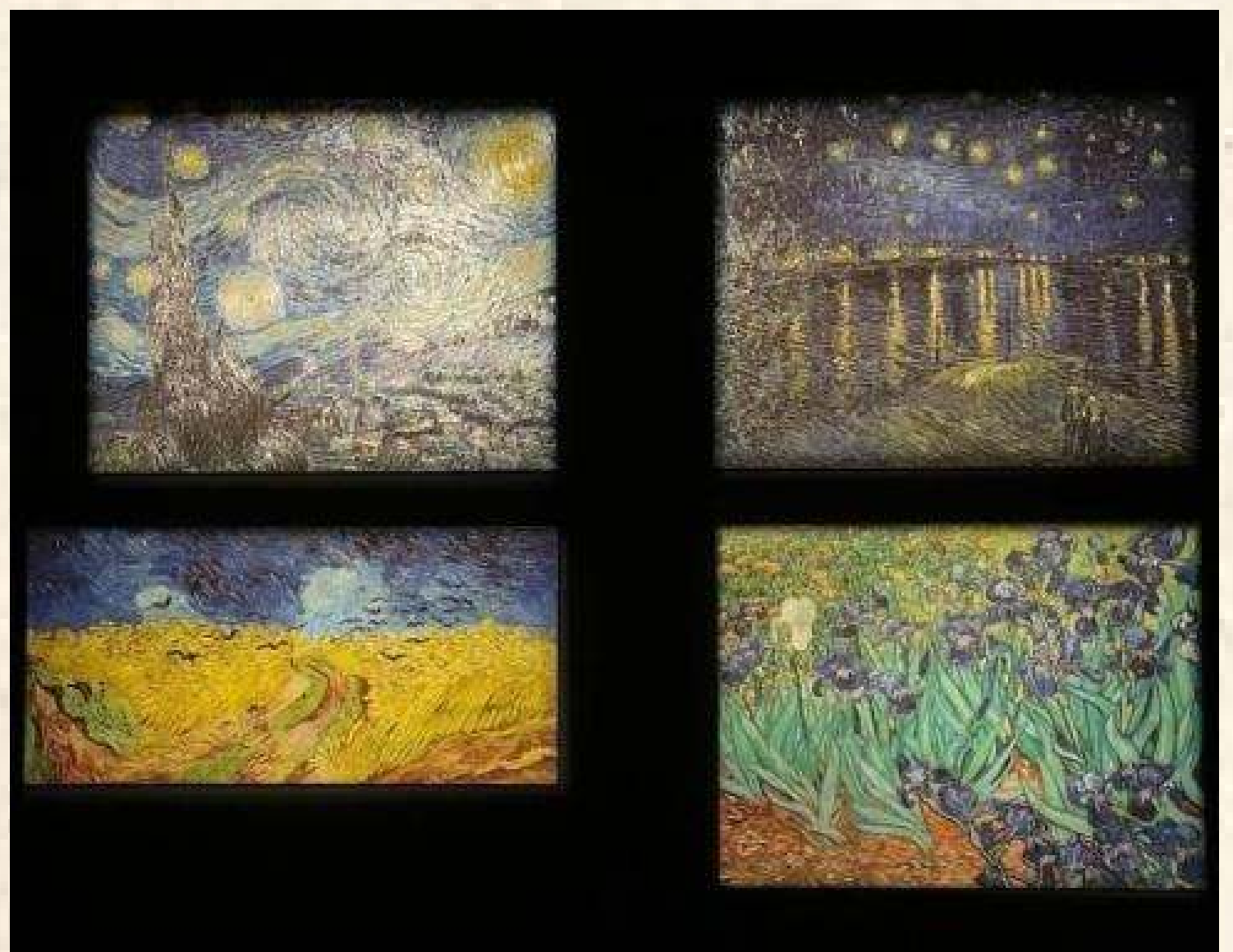
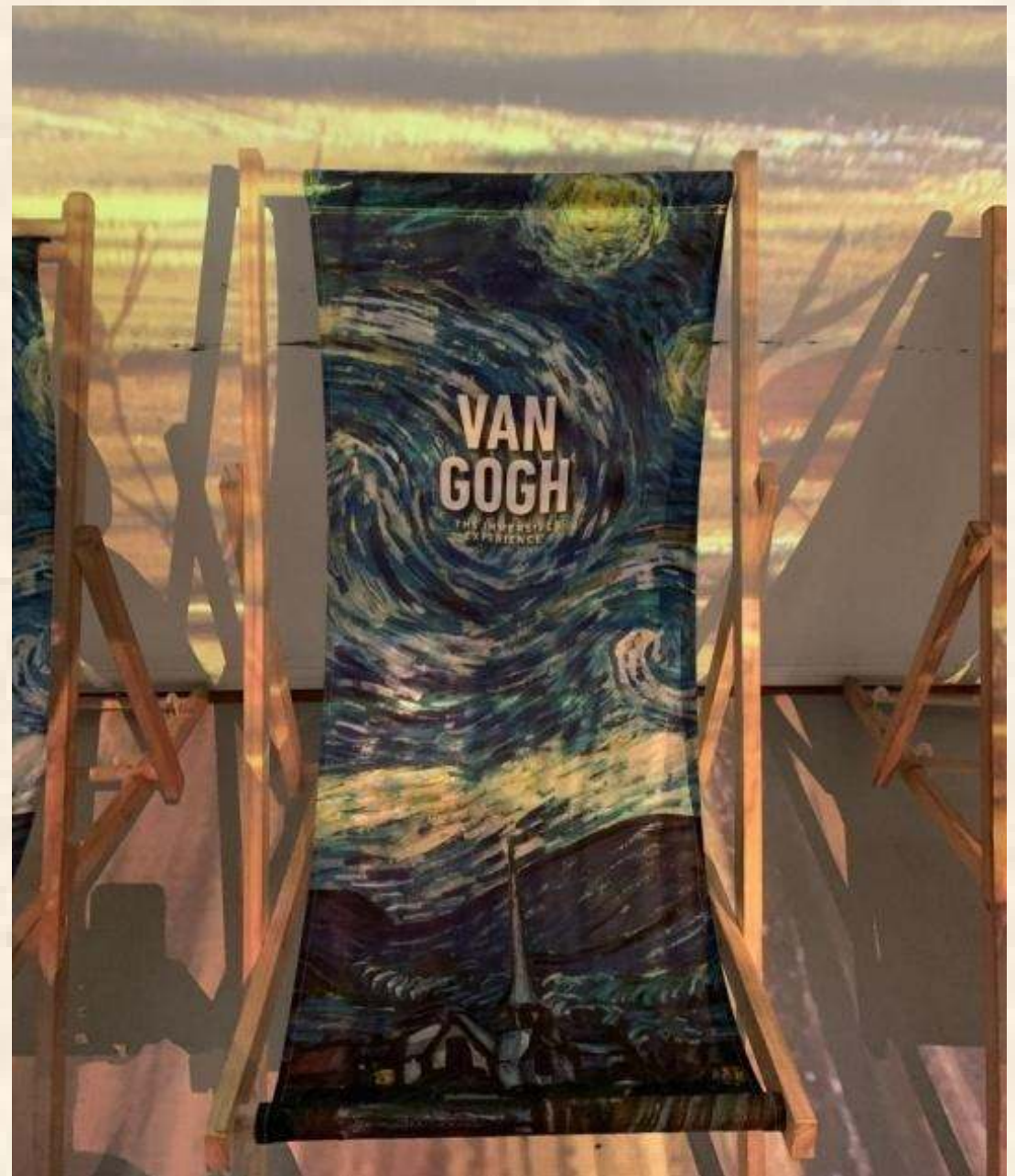
Στις 22 Απριλίου η Α' και η Β' τάξη είχαν την ευκαιρία να ζήσουν μία ξεχωριστή και πολιτιστική εμπειρία στο "Van Gogh: The Immersive Experience" στο Γουδί. Δεν ήταν μία απλή επίσκεψη σε έκθεση, ήταν ένα ταξίδι μέσα στον κόσμο, τα χρώματα και τα συναισθήματα του Βίνσεντ βαν Γκογκ.

Από την πρώτη στιγμή που μπήκαμε στον χώρο καταλάβαμε ότι αυτή η έκθεση ήταν διαφορετική. Οι τοίχοι, το πάτωμα και η οροφή μεταμορφώνονταν σε τεράστιους καμβάδες που ζωντάνευαν μπροστά μας. Έργα, όπως Τα Ηλιοτρόπια, Η Έναστρο Νύχτα και Το Δωμάτιο στο Άρλ, προβάλλονταν σε μεγάλες διαστάσεις, συνοδευόμενα από κλασική μουσική που έκανε την εμπειρία μας ακόμη πιο καθηλωτική. Το πιο εντυπωσιακό σημείο για πολλούς από εμάς ήταν η μεγάλη αίθουσα προβολών. Εκεί, καθισμένοι σε καρεκλίτσες ή σε πουφ, νιώθαμε σαν να βρισκόμαστε μέσα στους πίνακες. Οι πινελιές κινούνταν, τα χρώματα άλλαζαν, και η ιστορία του καλλιτέχνη ξεδιπλωνόταν μπροστά μας με τρόπο που έκανε τον χρόνο να περνά χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Ιδιαίτερη εντύπωση μας έκανε και η εμπειρία VR. Φορώντας τα ειδικά γυαλιά, δεν βλέπαμε απλώς τα έργα του, ήταν σαν να μπαίναμε μέσα σε αυτά. Τα τοπία και οι σκηνές του Βαν Γκογκ ζωντάνευαν γύρω μας, κάνοντάς μας να νιώθουμε ότι περπατάμε πραγματικά μέσα στον κόσμο που εκείνος είχε φανταστεί και ζωγραφίσει. Η επίσκεψη αυτή δεν μας έμαθε μόνο για τη ζωή και την τέχνη του Βαν Γκογκ, μας έδειξε πόσο «δυνατό» μπορεί να γίνει ένα έργο, όταν το ζεις με όλες σου τις αισθήσεις. Ήταν μια εμπειρία που συνδύαζε μάθηση, τέχνη και τεχνολογία, αφήνοντάς μας με εικόνες και αναμνήσεις που δύσκολα θα ξεχάσουμε.

Φεύγοντας από την έκθεση, πολλοί από εμάς συζητούσαμε για το πώς η Τέχνη μπορεί να μας αγγίξει με τρόπους που δεν περιμένουμε. Ίσως αυτό να είναι και το μεγαλύτερο μάθημα της ημέρας: ότι η δημιουργικότητα δεν είναι κάτι μακρινό ή δύσκολο· είναι κάτι που μπορεί να μας εμπνεύσει, να μας συγκινήσει και να μας κάνει να δούμε τον κόσμο λίγο πιο φωτεινό.

Από τον Βύρωνα ... στη Βαρκελώνη!

Κατά τη διάρκεια της φετινής σχολικής χρονιάς κάποιοι μαθητές της Α' και Β' Λυκείου είχαν τη μοναδική ευκαιρία να ταξιδέψουν στην Ισπανία και συγκεκριμένα στη Βαρκελώνη. Η εμπειρία μιας 4ήμερης παραμονής σε χώρα του εξωτερικού, μας προσέφερε, εκτός από τη δυνατότητα γνωριμίας της Ισπανικής πόλης, την ευκαιρία να βιώσουμε μια πρωτόγνωρη για εμάς «συνθήκη». Συγκεκριμένα, βρισκόμασταν μόνοι με τους συνοδούς, συνεννοούμασταν σε μια ξένη γλώσσα, παίρναμε αποφάσεις για την ασφαλή διαμονή μας και ταυτόχρονα απολαμβάναμε τα αξιοθέατα που ξεπρόβαλαν από κάθε γωνιά του τόπου!

Η πόλη διαμονής μας ήταν αποκλειστικά η Βαρκελώνη, που μας τροφοδοτούσε συνεχώς με εικόνες, υπέροχα μέρη και εντυπωσιακά κτίρια. Ο Gaudí, σπουδαίος αρχιτέκτονας και μία από τις σημαντικότερες μορφές της μοντέρνας αρχιτεκτονικής, είχε πολλές πρωτοποριακές δημιουργίες, όπως είναι η εκκλησία Sagrada Familia, η οποία αποτελεί Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO, αφού είναι η ψηλότερη εκκλησία στον κόσμο, καθώς ο κεντρικός της πύργος φτάνει σε ύψος 172,5 μέτρων. Σχετικά με το θέμα της μακροχρόνιας κατασκευής της, όταν ο Gaudí απεβίωσε το 1926, η βασιλική είχε ολοκληρωθεί κατά 15-25%. Μετά τον θάνατό του, η κατασκευή της συνεχίστηκε αλλά διακόπηκε από τον Ισπανικό Εμφύλιο το 1936. Τμήματα της ημιτελούς βασιλικής, οι μακέτες του Gaudí, καθώς και το εργαστήριό του, καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Το σημερινό σχέδιο είναι βασισμένο σε ανακατασκευασμένες εκδοχές των χαμένων σχεδίων, όπως επίσης και σε μοντέρνες προσαρμογές.

Επίσης, το Casa Batló, ένα διάσημο κτίριο στο κέντρο της Βαρκελώνης, είναι ένα από τα αριστουργήματα του συγκεκριμένου αρχιτέκτονα και είναι γνωστό για την ιδιαίτερη αρχιτεκτονική του, αφού δεν περιέχει γωνίες. Η απαλή κυματιστή πρόσοψή του είναι καλυμμένη με αστραφτερά ψηφιδωτά και μπαλκόνια που μοιάζουν με ανθρώπινα κρανία. Αποτελεί αναδιαμόρφωση ενός παλαιότερου σπιτιού, το οποίο επανασχεδιάστηκε το 1904 και ανακαινίστηκε αρκετές φορές. Προσφέρει μια εντυπωσιακή θέα και είναι ένα ιδιαίτερο αξιοθέατο για τους επισκέπτες.

Ακόμη μία δημιουργία του, είναι το Park Güell, ένα δημόσιο πάρκο με κήπους και αρχιτεκτονικά στοιχεία στο άνω μέρος της Βαρκελώνης. Δημιουργήθηκε ως μέρος της αστικοποίησης της περιοχής και σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Gaudí, ύστερα από παραγγελία του επιχειρηματία Eusebi Güell. Κατασκευάστηκε ανάμεσα στο 1900 και το 1914 και άνοιξε σαν δημόσιο πάρκο το 1926. Το 1984 η UNESCO ανακήρυξε το Πάρκο Güell σε μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς, ως μέρος του συνόλου «Έργα του Adoni Gaudí».

Σημείο αναφοράς αποτελεί στην παραλία Barceloneta, «το χρυσό ψάρι». Πρόκειται για ένα χάλκινο γλυπτό μήκους 56 μέτρων του διάσημου αρχιτέκτονα Frank Gehry, κατασκευασμένο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1992.

Ακόμη, το Μουσείο του Picasso, στεγάζει μια εκτεταμένη συλλογή έργων τέχνης του Ισπανού καλλιτέχνη Pablo Picasso (συνολικά 4.251 έργα του). Βρίσκεται σε πέντε γειτονικά μεσαιωνικά παλάτια, στην οδό Montcada, στη γειτονιά La Ribera, στην Παλιά Πόλη της Βαρκελώνης. Ανοίχτηκε για το κοινό στις 9 Μαρτίου 1963 και έγινε το πρώτο μουσείο αφιερωμένο στα έργα του Picasso και το μόνο που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της ζωής του. Από τότε έχει ανακηρυχθεί μουσείο εθνικού ενδιαφέροντος από την Κυβέρνηση της Καταλονίας.

Το Camp Nou είναι δημοφιλής προορισμός για ποδοσφαιρόφιλους και μη, καθώς αποτελεί τη θρυλική έδρα της ομάδας Barcelona από το 1957. Είναι από τα μεγαλύτερα γήπεδα στον κόσμο και προσελκύει πολλούς τουρίστες. Το στάδιο ονομάστηκε αρχικά «Στάδιο της Μπαρτσελόνα», ωστόσο σταδιακά υιοθετήθηκε από το κοινό η ονομασία Camp Nou, η οποία σημαίνει «καινούργιο γήπεδο». Η ονομασία αυτή επικράτησε, καθώς από τις 24 Σεπτεμβρίου 1957 η εγκατάσταση αντικατέστησε το παλιό γήπεδο Camp de les Corts, το οποίο δεν διέθετε επαρκή χώρο για τις αυξανόμενες ανάγκες των οπαδών του συλλόγου. Σήμερα το Camp Nou χωράει 62.652 θεατές και ο στόχος είναι να φτάσει τους 105.000 θεατές.

Η La Boqueria, επίσης, είναι μια διάσημη αγορά στη Βαρκελώνη, που βρίσκεται στο δρόμο La Rambla. Είναι γνωστή για την ποικιλία φρέσκων φρούτων, λαχανικών, κρεάτων και θαλασσινών προϊόντων. Η αγορά έχει ιστορία από το 1217 και έχει μεταμορφωθεί προσελκύοντας τους τουρίστες αλλά παραμένοντας ταυτόχρονα ένα σημαντικό μέρος για τους ντόπιους που επιθυμούν να αγοράσουν φρέσκα τρόφιμα. Αποτελεί πόλο έλξης χάρη στην ωραία της ατμόσφαιρα και την έκρηξη των χρωμάτων, ενώ είναι ιδανική για εντυπωσιακές φωτογραφίες. Αξίζει να αναφερθεί και το Εμπορικό Κέντρο Maremagnum, που βρίσκεται στην άκρη μιας ξύλινης κυματιστής προβλήτας μπροστά στο λιμάνι Port Vell. Οι καθρέφτες στους τοίχους του Εμπορικού, αντανακλούν το νερό που το περιβάλλει δίνοντάς του μια λαμπερή μπλε λάμψη.

Ένα γνωστό πιάτο, κυρίως snack, είναι τα tapas τα οποία είναι τα ορεκτικά της Ισπανίας. Σύμφωνα με μια εκδοχή, τα πρώτα tapas ήταν λεπτές φέτες ψωμί ή κρέας που χρησιμοποιούσαν όσοι έπιναν σε ταβέρνες, για να σκεπάζουν τα ποτήρια τους, όσο δεν έπιναν. Αυτό ήταν ένα πρακτικό «μέτρο» που έδιωχνε τις μύγες που αιωρούνταν πάνω από το ποτό.

Ένα πολύ διάσημο γλυκό, που όλοι γνωρίζουμε, είναι τα Churros. Μακριά, λεπτά, τηγανισμένα αρτοσκευάσματα που μοιάζουν με ντόνατς. Θεωρούνται μεξικάνικο επιδόρπιο, αλλά το πιάτο προήλθε στην πραγματικότητα από την Πορτογαλία, η οποία έφερε τα Churros στην Ισπανία, όπου συνδυάστηκαν με σοκολάτα.

Καθώς κάποιος περπατάει στους δρόμους της Βαρκελώνης, μπορεί να δοκιμάσει και τις τοπικές γεύσεις. Η πιο γνωστή από αυτές είναι η Paella, η οποία βασίζεται συνήθως στο ρύζι και τα θαλασσινά. Σερβίρεται σε πολλά εστιατόρια στη Βαρκελώνη και υπάρχουν πολλές διαφορετικές προετοιμασίες. Η Paella είναι ένα πιάτο που παρασκευάζεται σε ένα μεγάλο ρηχό ταψί που αποτελείται από ρύζι, λαχανικά, πάπρικα και σαφράν. Πολλές συνταγές έχουν κρέας και άλλες είναι χορτοφαγικές.

Σήμερα η Βαρκελώνη είναι μια από τις πιο δημοφιλείς πόλεις για τουρισμό όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά και στον κόσμο, διαθέτοντας μεσογειακό κλίμα, καλή ποιότητα ζωής και πλούσιο πολιτιστικό ενδιαφέρον! Εμείς είχαμε τη μοναδική ευκαιρία να «ζήσουμε» για λίγες μέρες στους ρυθμούς της εντυπωσιακής Βαρκελώνης, να συγχρωτιστούμε με τους ντόπιους, να απολαύσουμε τις λιχουδιές της και να θαυμάσουμε τη φυσική αλλά κυρίως την αρχιτεκτονική «ομορφιά» της. Όλοι μας, επιστρέψαμε με μοναδικές, αξέχαστες εμπειρίες, γεμάτοι γνώσεις και έντονα συναισθήματα!

Ένα μοναδικό ταξίδι!

Εκπαιδευτική επίσκεψη στην Ιταλία στο πλαίσιο συμμετοχής σε εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Επίσκεψη σε Κέντρα Πολιτισμού»

Η επίσκεψη, στην οποία συμμετείχαν 45 μαθητές/τριες και 4 εκπαιδευτικοί, πραγματοποιήθηκε από τις 21 έως και τις 24 Μαρτίου 2026. Ήταν μια μοναδική εμπειρία για όλους μας, γι' αυτό θελήσαμε να σας «ταξιδέψουμε» με τον δικό μας τρόπο σε όλα όσα ζήσαμε.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

Τη δεύτερη ημέρα το πρωί αναχωρήσαμε όλοι μαζί να πάμε στη Φλωρεντία - γνωστή στα αγγλικά ως Firenze - την καρδιά της εκδρομής αυτής, με προορισμό το θρυλικό μουσείο **Uffizi!** Προτού «φτάσουμε» στο μουσείο Uffizi ας πούμε λίγα λόγια για την ίδια τη Φλωρεντία. Ιδρύθηκε γύρω στο 200 π. Χ., και μέσα σε ένα σφοδρό κλίμα ανταγωνισμού και αντιπαραθέσεων με τις γειτονικές πόλεις, εξελίχθηκε σε μία πόλη με αναρίθμητους αρχιτεκτονικούς θησαυρούς. Στο μεσαίωνα κυβερνήθηκε από μια εύπορη οικογένεια των Μεδίκων, η οποία στήριξε διάσημους καλλιτέχνες, όπως είναι ο Μποτιτσέλι και ο Μιχαήλ Άγγελος, καλλιτέχνες που κατέστησαν τη Φλωρεντία το κέντρο της Αναγέννησης κατά τον 15ο αιώνα (επίσης, θεωρείται και η γενέτειρα του Λεονάρντο ντα Βίντσι). Τον 19ο αιώνα αποτέλεσε για 5 χρόνια πρωτεύουσα του Βασιλείου της Ιταλίας, ενώ σήμερα αριθμεί περίπου 400 χιλιάδες κατοίκους!

Μέσα σε αυτήν την ιστορική πόλη είχαμε την ευκαιρία να περιηγηθούμε στο κέντρο της, που μάλιστα ανακηρύχτηκε και μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς από την UNESCO. Αλλά ο βασικός προορισμός μας ήταν φυσικά το μουσείο Uffizi. Η κατασκευή του ξεκίνησε το έτος 1560 από τον Giorgio Vasari. Το κτίριο αυτό, αρχικά, χρησιμοποιήθηκε ως χώρος που περιείχε γραφεία (εξού και το όνομα Uffizi που σημαίνει γραφεία), αργότερα, όμως, ο σκοπός του διευρύνθηκε και άρχισε να φιλοξενεί έργα τέχνης από τη συλλογή των Μεδίκων με σκοπό να εκτίθενται στους αριστοκράτες. Με τα χρόνια το κτίριο επεκτάθηκε, με αποτέλεσμα να εμπλουτιστεί η συλλογή του με επιπλέον πίνακες ζωγραφικής αλλά και γλυπτά που συνέλεξαν ή παρήγγειλαν οι Μέδικοι. Έφτασε να έχει 45 με 50 δωμάτια γεμάτα έργα τέχνης! Η κατασκευή του κτιρίου ολοκληρώθηκε το 1581 και από τότε χάρη στο Uffizi θεμελιώθηκε η λειτουργία των σύγχρονων κέντρων τέχνης.

Μέσα σε αυτήν την ιστορική πόλη είχαμε την ευκαιρία να περιηγηθούμε στο κέντρο της, που μάλιστα ανακηρύχτηκε και μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς από την UNESCO. Αλλά ο βασικός προορισμός μας ήταν φυσικά το μουσείο Uffizi. Η κατασκευή του ξεκίνησε το έτος 1560 από τον Giorgio Vasari. Το κτίριο αυτό, αρχικά, χρησιμοποιήθηκε ως χώρος που περιείχε γραφεία (εξού και το όνομα Uffizi που σημαίνει γραφεία), αργότερα, όμως, ο σκοπός του διευρύνθηκε και άρχισε να φιλοξενεί έργα τέχνης από τη συλλογή των Μεδίκων με σκοπό να εκτίθενται στους αριστοκράτες. Με τα χρόνια το κτίριο επεκτάθηκε, με αποτέλεσμα να εμπλουτιστεί η συλλογή του με επιπλέον πίνακες ζωγραφικής αλλά και γλυπτά που συνέλεξαν ή παρήγγειλαν οι Μέδικοι. Έφτασε να έχει 45 με 50 δωμάτια γεμάτα έργα τέχνης! Η κατασκευή του κτιρίου ολοκληρώθηκε το 1581 και από τότε χάρη στο Uffizi θεμελιώθηκε η λειτουργία των σύγχρονων κέντρων τέχνης.

♡
Ciao

Να μην ξεχάσω να αναφερθώ στη διορατικότητα της Άννας Μαρίας Λουΐζα, η οποία, ως μοναδική κληρονόμος της οικογένειας των Μεδίκων, επειδή έβλεπε την επερχόμενη πτώση των βασιλικών οίκων, αποφάσισε να δωρίσει όλη τη συλλογή των Μεδίκων στην αυτοκρατορία της Λορένης με τον όρο η συλλογή να μείνει εντός την Φλωρεντίας. Από κει και ύστερα αρχίζει η ιστορία του Uffizi, το οποίο άνοιξε τις πόρτες του στο ευρύ κοινό το 1769.

Πραγματικά, το Uffizi είναι μαγικό. Μπαίνεις μέσα και νιώθεις σαν να κάνεις ένα ταξίδι πίσω στον χρόνο. Τα εκθέματα μαρτυρούν το καθένα ξεχωριστά και μια ιστορία. Το μουσείο αυτό συνιστά ένα συνονθύλευμα από αρχαία επιβλητικά αγάλματα και προτομές με τα ελεύθερα και δημιουργικά έργα τέχνης της Αναγέννησης. Έτσι, εγώ βρέθηκα να χάνομαι μέσα στη μαγεία των χρόνων.

Η επίσκεψή μου σε αυτήν την υπέροχη πόλη δεν μπορεί εύκολα να εκφραστεί με απλά λόγια. Η ίδια η πόλη έχει να προσφέρει τόσα πολλά σε έναν μέσο τουρίστα, όπως είμαι εγώ. Τα αγάλματα που είδαμε στην ξενάγηση μου κέντρισαν έντονα το ενδιαφέρον και θέλησα να μάθω όσα περισσότερο μπορούσα σχετικά με τον συμβολισμό τους. Πόσο μάλλον για το πελώριο άγαλμα του Δαβίδ!

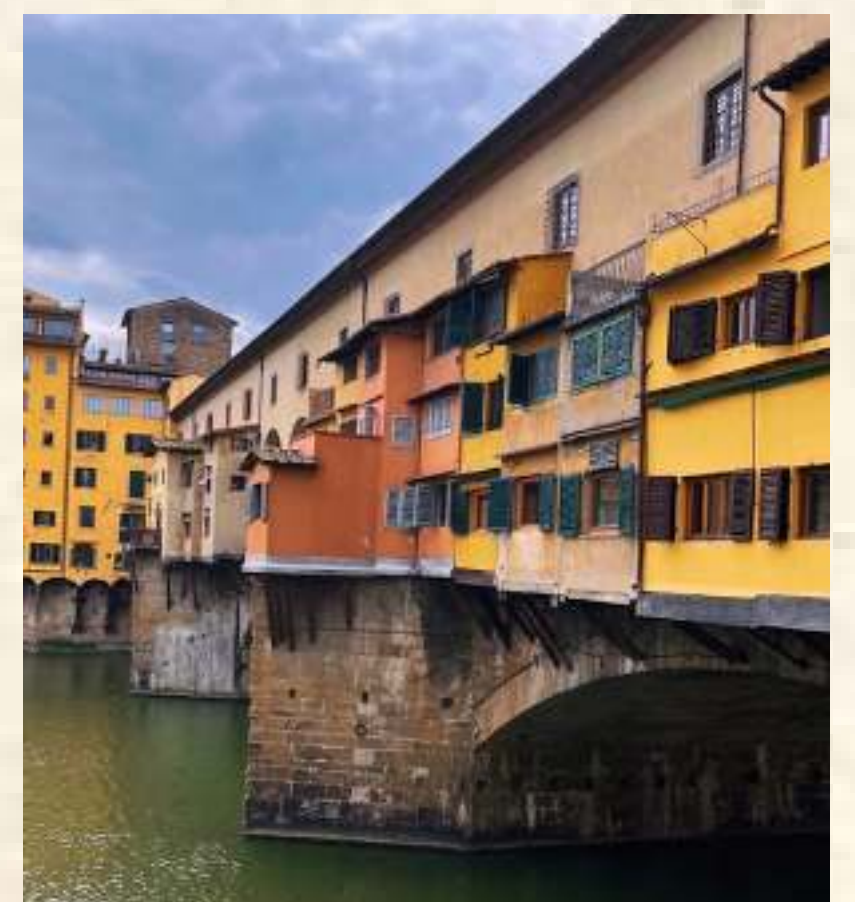
Με απίστευτη ποικιλία φαγητών και εστιατορίων που σου τραβάνε το βλέμμα και διεγείρουν τους γευστικούς σου κάλυκες, η διασκέδαση ήταν βέβαιη. Η Ιταλική κουζίνα, φημισμένη για τα ζυμαρικά της, προσφέρει αμέτρητες επιλογές. Είχα και εγώ την ευκαιρία να κάτσω σε ένα τέτοιο εστιατόριο και να δοκιμάσω μια καρμπονάρα. Αμέσως κατάλαβα για τα καλά τον λόγο που η Ιταλική κουζίνα φημίζεται ιδιαίτερα. Απόλαυσα τη διαμονή μου στην πόλη και θα συνιστούσα ανεπιφύλακτα σε όποιον ενδιαφέρεται να την επισκεφθεί και να την προσεγγίσει πιο βαθιά, ώστε να κατανοήσει την ιστορία της και το πόσο επηρέασε όλη την Ευρώπη. Κατά το απόγευμα επιστρέψαμε στο πούλμαν και αποχωρήσαμε από τη Φλωρεντία με προορισμό το Σαν Τζιανμαρίνο.

Σαν Τζιμινιάνο

Κατά τη δεύτερη μέρα της εκδρομής μας, μετά τη ξενάγηση στη Φλωρεντία, φτάσαμε στο San Gimignano, όπου μείναμε περίπου μιάμιση ώρα. Κατά τη διάρκεια της παραμονής μας είχαμε την ευκαιρία να περπατήσουμε στα στενά μεσαιωνικά δρομάκια της πόλης, να δούμε τους γνωστούς πέτρινους πύργους και να γνωρίσουμε την ιδιαίτερη ατμόσφαιρα της περιοχής.

Το San Gimignano είναι μια μικρή ιστορική πόλη της Τοσκάνης στην κεντρική Ιταλία, η οποία είναι γνωστή για τη μεσαιωνική της αρχιτεκτονική και ιδιαίτερα για τους ψηλούς πέτρινους πύργους της. Η πόλη βρίσκεται χτισμένη πάνω σε λόφο και περιβάλλεται από την όμορφη Τοσκάνικη ύπαιθρο με αμπελώνες και όμορφες εκτάσεις. Χάρη στην ιδιαίτερη μορφή και την ιστορική της αξία, θεωρείται ένα από τα σημαντικότερα μεσαιωνικά κέντρα της Ιταλίας.

Κώστας Γρηγορόπουλος

Κατά τον Μεσαίωνα το Σαν Τζιμινιάνο γνώρισε μεγάλη οικονομική και εμπορική ανάπτυξη, επειδή βρισκόταν πάνω σε σημαντικό εμπορικό δρόμο που ένωνε διάφορες περιοχές της Ιταλίας. Οι πλούσιες οικογένειες της πόλης κατασκεύαζαν εντυπωσιακούς πύργους για να δείξουν την οικονομική τους δύναμη και το κοινωνικό τους κύρος. Παλιότερα, υπήρχαν περισσότεροι από εβδομήντα πύργοι, όμως σήμερα διασώζονται περίπου δεκατέσσερις, οι οποίοι αποτελούν το χαρακτηριστικό σύμβολο της πόλης.

Η πόλη διατηρεί μέχρι σήμερα τον παραδοσιακό της χαρακτήρα, με στενά πλακόστρωτα σοκάκια, μικρές πλατείες, παλιά σπίτια και ιστορικές εκκλησίες. Ένα από τα πιο γνωστά σημεία της είναι η Piazza della Cisterna, μια κεντρική πλατεία που περιβάλλεται από μεσαιωνικά κτίρια και αποτελεί σημείο συνάντησης πολλών επισκεπτών.

Σήμερα το Σαν Τζιμινιάνο έχει περίπου 7.000 κατοίκους και αποτελεί σημαντικό τουριστικό προορισμό της Τοσκάνης. Κάθε χρόνο το επισκέπτονται χιλιάδες τουρίστες από όλο τον κόσμο για να γνωρίσουν την ιστορία, την αρχιτεκτονική και τη μοναδική ατμόσφαιρα της μεσαιωνικής αυτής πόλης.

Το San Gimignano διαθέτει πολλά σημαντικά αξιοθέατα που προσελκύουν χιλιάδες επισκέπτες κάθε χρόνο. Ένα από τα πιο γνωστά σημεία της πόλης είναι η Piazza della Cisterna, μια όμορφη μεσαιωνική πλατεία με ένα παλιό πηγάδι στο κέντρο της, η οποία περιβάλλεται από ιστορικά κτίρια και πέτρινους πύργους. Εξίσου σημαντική είναι και η Piazza del Duomo, όπου βρίσκεται ο καθεδρικός ναός της πόλης, γνωστός για τις εντυπωσιακές τοιχογραφίες και τη μοναδική αρχιτεκτονική του. Από τα σημαντικότερα αξιοθέατα είναι επίσης η Torre Grossa, ο ψηλότερος πύργος του Σαν Τζιμινιάνο, από την κορυφή του οποίου μπορεί κανείς να απολαύσει πανοραμική θέα της πόλης και της τοσκάνικης υπαίθρου.

Σημαντικό ιστορικό κτίριο αποτελεί και το Palazzo Comunale, το παλιό δημαρχείο της πόλης, που σήμερα λειτουργεί ως μουσείο και φιλοξενεί έργα τέχνης και ιστορικά αντικείμενα. Αξιοσημείωτη είναι ακόμη η εκκλησία Sant'Agostino, η οποία ξεχωρίζει για τις όμορφες τοιχογραφίες και την ιστορική της σημασία. Οι επισκέπτες μπορούν, επίσης, να δουν την Porta San Giovanni, μία από τις κύριες πύλες εισόδου της πόλης, που αποτελούσε σημαντικό σημείο άμυνας κατά τον Μεσαίωνα.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα μεσαιωνικά τείχη που περιβάλλουν το Σαν Τζιμινιάνο, καθώς και τα στενά πλακόστρωτα σοκάκια με τα μικρά καταστήματα, τα παραδοσιακά καφέ και τα τοπικά προϊόντα της περιοχής. Η βόλτα μέσα στην πόλη δημιουργεί την αίσθηση ενός ταξιδιού πίσω στον χρόνο, καθώς η αρχιτεκτονική και η ατμόσφαιρα του Μεσαίωνα παραμένουν ζωντανές μέχρι σήμερα.

Κατά την επίσκεψή μας στο San Gimignano, μας άφησαν ελεύθερους στην Piazza della Cisterna, όπου είχαμε χρόνο να περιηγηθούμε και να εξερευνήσουμε την πόλη με τον δικό μας ρυθμό, καθώς ο καθένας μπορούσε να κινηθεί όπου ήθελε.

Εμείς είχαμε την ευκαιρία να δοκιμάσουμε παγωτό από το Gelateria Dondoli, που βρίσκεται στην κεντρική πλατεία Piazza della Cisterna. Το συγκεκριμένο «παγωτατζίδικο» θεωρείται από τα καλύτερα στον κόσμο, με μεγάλη φήμη και επανειλημμένες διακρίσεις ως «καλύτερο παγωτό παγκοσμίως», γι' αυτό και υπήρχαν ουρές αναμονής από επισκέπτες.

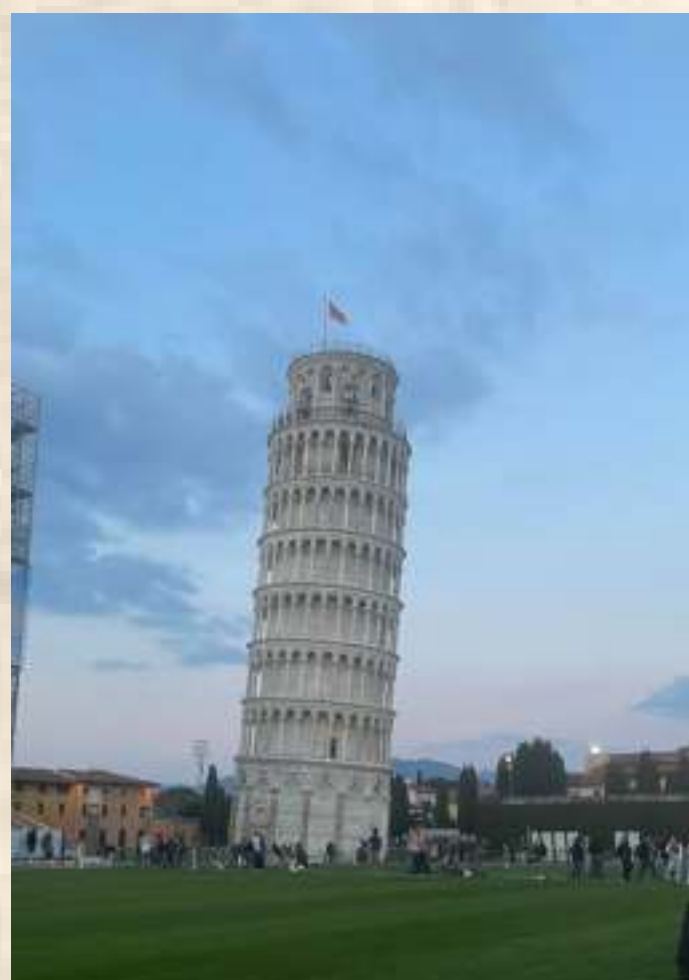
Αργότερα, απολαύσαμε τη θέα προς την τοσκάνικη ύπαιθρο, με τους λόφους και τα τοπία γεμάτα πράσινο και αμπελώνες. Περπατήσαμε στα στενά μεσαιωνικά σοκάκια της πόλης, και, τέλος, ανεβήκαμε σε έναν από τους πύργους της πόλης, από όπου είχαμε πανοραμική θέα τόσο στο Σαν Τζιμινιάνο όσο και στη γύρω περιοχή, κάτι που έκανε την εμπειρία μας ιδιαίτερα εντυπωσιακή.

Από την επίσκεψή μας στο San Gimignano μας έμεινε έντονα η αίσθηση ότι βρισκόμασταν σε μια πόλη που έχει μείνει σχεδόν αναλλοίωτη στον χρόνο. Η μεσαιωνική αρχιτεκτονική, οι πέτρινοι πύργοι και τα στενά σοκάκια δημιουργούσαν μια ξεχωριστή ατμόσφαιρα που σε ταξίδευε σε άλλη εποχή.

Πίζα

Το απόγευμα της τρίτης ημέρας της εκδρομής μετά την ελεύθερη βόλτα στη Φλωρεντία, που ήταν το λαμπρότερο σημείο της τρίτης ημέρας της εκδρομής, επισκεφθήκαμε την Pisa, μια από τις πιο γνωστές πόλεις της Τοσκάνης. Εκεί είχαμε την ευκαιρία να δούμε από κοντά τα σημαντικά μνημεία της.

Η Pisa είναι μια ιστορική πόλη της περιοχής της Τοσκάνης στην κεντρική Ιταλία, η οποία βρίσκεται κοντά στις εκβολές του ποταμού Άρνου. Είναι παγκοσμίως γνωστή κυρίως για τον Κεκλιμένο Πύργο της, ο οποίος αποτελεί μέρος ενός εντυπωσιακού μεσαιωνικού συγκροτήματος μνημείων στην πλατεία Piazza dei Miracoli (Πλατεία των Θαυμάτων). Εκτός από τον πύργο, εκεί βρίσκονται επίσης ο καθεδρικός ναός «Duomo», το βαπτιστήριο και το κοιμητήριο, που αποτελούν εξαιρετικά δείγματα μεσαιωνικής αρχιτεκτονικής.

Η πόλη έχει σήμερα περίπου 90.000 έως 95.000 κατοίκους και αποτελεί σημαντικό πανεπιστημιακό και τουριστικό κέντρο της Ιταλίας. Το Πανεπιστήμιο της Πίζας, που ιδρύθηκε τον 14ο αιώνα, φέρνει στην πόλη πολλούς φοιτητές, δίνοντάς της ζωντάνια και νεανικό χαρακτήρα.

Πέρα από τα διάσημα μνημεία, η Πίζα διαθέτει και όμορφες γέφυρες, ιστορικά κτίρια και δρόμους κατά μήκος του ποταμού, που δείχνουν τη μακρά ιστορία της ως σημαντικό εμπορικό και ναυτικό κέντρο της μεσαιωνικής εποχής. Σήμερα συνδυάζει τον ιστορικό της χαρακτήρα με τη σύγχρονη ζωή μιας φοιτητούπολης και παραμένει ένας από τους πιο γνωστούς προορισμούς στην Ιταλία.

Τα σημαντικότερα σημεία της Pisa συγκεντρώνονται κυρίως στην περίφημη Piazza dei Miracoli (Πλατεία των Θαυμάτων), η οποία αποτελεί ένα από τα πιο γνωστά σύνολα μνημείων στην Ιταλία και έχει αναγνωριστεί ως Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO. Στην πλατεία αυτή βρίσκεται ο εμβληματικός Κεκλιμένος Πύργος της Πίζας, ο οποίος είναι παγκοσμίως γνωστός για την χαρακτηριστική του κλίση.

Δίπλα του βρίσκεται ο εντυπωσιακός καθεδρικός ναός (Duomo di Pisa), ένα εξαιρετικό δείγμα ρωμανικής αρχιτεκτονικής με πλούσια διακόσμηση και μεγάλη ιστορική σημασία. Επίσης, στην ίδια περιοχή συναντά κανείς το Βαπτιστήριο του Αγίου Ιωάννη, το οποίο είναι το μεγαλύτερο στην Ιταλία και ξεχωρίζει τόσο για την αρχιτεκτονική του όσο και για την ιδιαίτερη ακουστική του.

Ένα ακόμη σημαντικό μνημείο είναι το Camposanto Monumentale, το ιστορικό κοιμητήριο της πόλης, το οποίο περιλαμβάνει εντυπωσιακές τοιχογραφίες και αποτελεί έναν ήσυχο και ιδιαίτερο χώρο με μεγάλη καλλιτεχνική αξία.

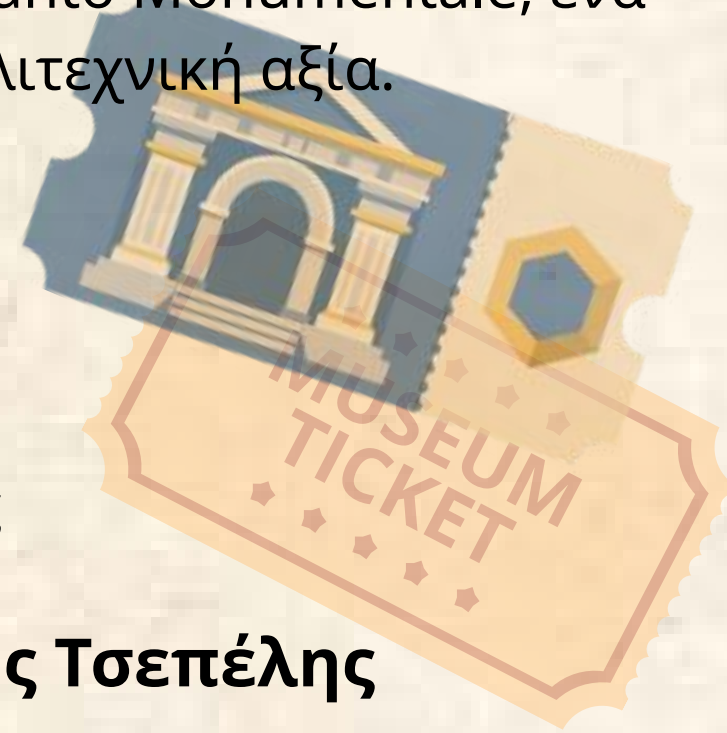
Πέρα από την πλατεία, σημαντικό κομμάτι της πόλης αποτελούν και οι όχθες του ποταμού Άρνου (Lungarni), όπου βρίσκονται όμορφα κτίρια, γέφυρες και σημεία περιπάτου που δίνουν μια πιο ζωντανή εικόνα της καθημερινής ζωής στην Πίζα. Συνολικά, η πόλη συνδυάζει μοναδικά την ιστορία, την τέχνη και την αρχιτεκτονική, αποτελώντας έναν από τους πιο αναγνωρίσιμους προορισμούς στην Ιταλία.

Κατά την παραμονή μας στην Pisa μείναμε περίπου μία ώρα και επισκεφθήκαμε την Piazza dei Miracoli (Πλατεία των Θαυμάτων), όπου βρίσκονται τα σημαντικότερα μνημεία της πόλης. Εκεί είδαμε εξωτερικά τον Κεκλιμένο Πύργο της Πίζας (Campanile), το πιο γνωστό σύμβολο της πόλης και το καμπαναριό του καθεδρικού ναού.

Δίπλα του βρίσκεται ο Καθεδρικός Ναός (Duomo di Pisa), ένα αριστούργημα της τοσκανικής ρομανικής αρχιτεκτονικής, ο οποίος αποτελεί το κεντρικό κτίριο του συγκροτήματος. Επίσης, στην ίδια πλατεία είδαμε το Βαπτιστήριο του Αγίου Ιωάννη (Battistero di San Giovanni), το μεγαλύτερο βαπτιστήριο στην Ιταλία, γνωστό και για την ιδιαίτερη ακουστική του. Τέλος, υπάρχει το Camposanto Monumentale, ένα ιστορικό, περιτειχισμένο κοιμητήριο με εντυπωσιακές τοιχογραφίες και μεγάλη καλλιτεχνική αξία.

Αν και δεν μπήκαμε στο εσωτερικό των μνημείων, μπορέσαμε να τα θαυμάσουμε από κοντά και να καταλάβουμε τη μοναδικότητά τους. Η σύντομη αυτή επίσκεψη μας έδωσε μια πολύ καλή εικόνα της ιστορικής και αρχιτεκτονικής σημασίας της πόλης. Στη συνέχεια, μετά την επίσκεψή μας στην Pisa, έγινε η αναχώρηση από την πόλη. Συγκεντρωθήκαμε στα πούλμαν και αποχωρήσαμε, ολοκληρώνοντας έτσι τους προορισμούς της τρίτης ημέρας της εκδρομής.

Γιώργος Τσεπέλης

Σιένα:

Λίγα λόγια για την πόλη: Η Σιένα ιδρύθηκε γύρω στο 900 με 400 π. Χ. Βρίσκεται στην Τοσκάνη, έχει πληθυσμό 52.991 κατοίκων και είναι η πρωτεύουσα του ομώνυμου νομού.

Καθώς φύγαμε από το αεροδρόμιο, δεν αργήσαμε να φτάσουμε στο πούλμαν, του οποίου, προς μεγάλη μας έκπληξη, ο οδηγός ήταν ο ίδιος που είχαμε και στην περσινή εκδρομή στη Βέροια! Στη συνέχεια απομακρυνθήκαμε από τη Ρώμη και κατευθυνθήκαμε προς την πανέμορφη πόλη, ονόματι Σιένα.

Λίγη ώρα μετά γνωρίσαμε τον ξεναγό μας, τον κύριο Γιάννη, από τον οποίο μάθαμε πως η πόλη έχει μεγάλη ιστορία και παράδοση! Συγκεκριμένα δύο φορές τον χρόνο οι γειτονιές της περιοχής οργανώνουν ιπποδρομίες στη Σιένα. Μετά μας ξενάγησε μέσα στην πόλη, πήγαμε στην πλατεία του Καθεδρικού Ναού και είδαμε πολύ ενδιαφέροντα αξιοθέατα.

Ρώμη:

Βασικές πληροφορίες για την πόλη: Η Ρώμη ιδρύθηκε περίπου το 753 π. Χ. και είναι η πρωτεύουσα της Ιταλίας. Ο πληθυσμός της είναι 2,7 εκατομμύρια και έχει αποτελέσει σημαντικό κέντρο του Δυτικού πολιτισμού αλλά και του Χριστιανισμού. Το πρωί της τελευταίας ημέρας της διαμονής μας στην Ιταλία μαζέψαμε τα πράγματα μας και ξεκινήσαμε για τον τελευταίο μας προορισμό, την αρχαία πόλη της Ρώμης.

Στη Ρώμη φτάσαμε το μεσημέρι. Η πρώτη μας στάση ήταν το στάδιο της Ρώμης. Εκεί βγάλαμε μια από τις ομαδικές μας φωτογραφίες και λίγη ώρα μετά γνωρίσαμε τη δεύτερη ξεναγό που θα μας συνόδευε όσο ήμασταν εκεί. Αρχικά είδαμε το κάστρο του Αγίου Αγγέλου και μετά ξεκίνησε η ξενάγησή μας στην πόλη με τα πόδια.

ROME

Περάσαμε διάφορα αρχαία αξιοθέατα και δεν αργήσαμε να φτάσουμε στο Κολοσσαίο, αυτό το επιβλητικό μνημείο που αποτελεί χαρακτηριστικό αξιοθέατο της πρωτεύουσας της Ιταλίας. Μετά από αυτή μας τη στάση μπήκαμε πιο «βαθιά» στην πόλη. Περάσαμε από το μνημείο του Βίκτωρα Εμμανουήλ και είδαμε τα γραφεία του δικτάτορα Μπενίτο Μουσολίνι. Μετά η ξεναγός μας οδήγησε στο μπαρόκ σιντριβάνι Φοντάνα ντι Τρέβι και στο Ρωμαϊκό Πάνθεον. Τελική μας στάση ήταν η Πιάτσα Ναβόνα, μία πλατεία γεμάτη μαγαζιά και εστιατόρια, όπου είχαμε τη δυνατότητα να ξεκουραστούμε και να γευτούμε τις λιχουδιές της περιοχής. Όταν άρχισε να δύει ο ήλιος συγκεντρωθήκαμε και περιμέναμε το λεωφορείο κοντά στον Τίβερη ποταμό. Περίπου στις 7 με 7:30 ήμασταν στο πούλμαν και επιστρέψαμε στο αεροδρόμιο με προορισμό την Αθήνα.

Πρωταθλητισμός Vs Σχολείο

Συνέντευξη της Γεωργίας Κανέλλου, αθλήτριας Στίβου και μαθήτριας της Β' Λυκείου

Καθένας από εμάς έχει διαφορετικούς στόχους για το μέλλον. Κάποιοι θέλουν να σπουδάσουν, άλλοι να ακολουθήσουν κάτι τελείως διαφορετικό από το Πανεπιστήμιο. Κάποιοι θέλουν να συνδυάσουν την αγαπημένη τους ασχολία με την επαγγελματική τους αποκατάσταση, όπως για παράδειγμα συμβαίνει με τον αθλητισμό. Πώς, όμως, αυτοί που θέλουν να ασχοληθούν σοβαρά με τον αθλητισμό, μπορούν να συνδυάζουν το απαιτητικό διάβασμα με τις προπονήσεις;

Η **Γεωργία Κανέλλου**, μαθήτρια της Β' Λυκείου που ασχολείται με τον πρωταθλητισμό πολλά χρόνια, μας παραχώρησε μια άκρως ενδιαφέρουσα συνέντευξη, προκειμένου να μας λύσει όλες μας τις απορίες.

Πως αποφάσισες να ασχοληθείς σοβαρά με τον αθλητισμό και τι σε έχει κρατήσει μέχρι σήμερα;

Από μικρή ήμουν υπερκινητική και δεν μπορούσα να κάθομαι στάσιμη. Ξεκίνησα, λοιπόν, με την αδελφή μου να φτιάχνουμε αυτοσχέδια εμπόδια στο σπίτι από ό,τι είχαμε και να προσπαθώ να τα προσπερνάω. Έτσι, η μαμά μου αποφάσισε να με γράψει στον στίβο στα τέλη της πρώτης δημοτικού, αφού έβλεπε πόσο μου άρεσε να τρέχω. Στην έκτη μπήκα στο αγωνιστικό τμήμα. Με κρατάει σίγουρα η αγάπη που έχω για το άθλημα και το ότι ξεχνιέμαι από όλες μου τις σκοτούρες, έχοντας χρόνο για τον εαυτό μου.

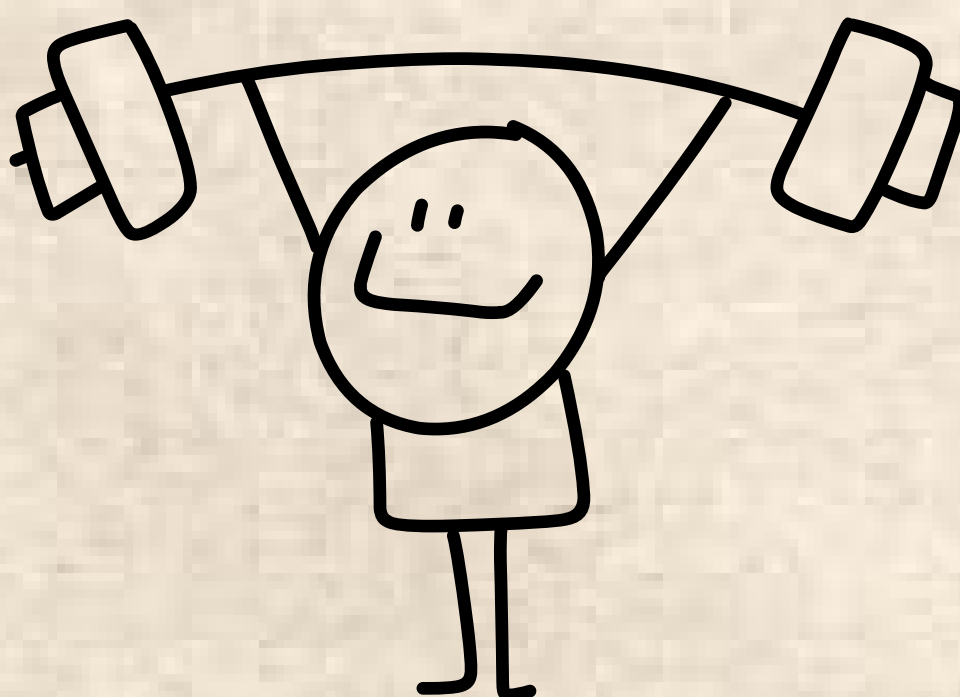
Πώς συνδυάζεις το διάβασμα με τις προπονήσεις;

Με έχουν βοηθήσει οι γονείς μου και ο προπονητής μου να διατηρήσω ένα σταθερό πρόγραμμα. Μετά θέλει σίγουρα πειθαρχία, αφού δεν έχω άπλετο χρόνο να κάνω αυτά που πρέπει, και χρειάζεται να μοιράσω τον χρόνο μου, ώστε με κάποιον τρόπο να τα προλάβω όλα. Και αυτό είναι το πιο δύσκολο κομμάτι... να βρω χρόνο να διαβάσω μέσα στην ημέρα, για να καταφέρω κιόλας να περάσω στη σχολή που θέλω, το ΤΕΦΑΑ, χωρίς να αφήσω τίποτα και να μην μείνω σε κάτι πίσω.

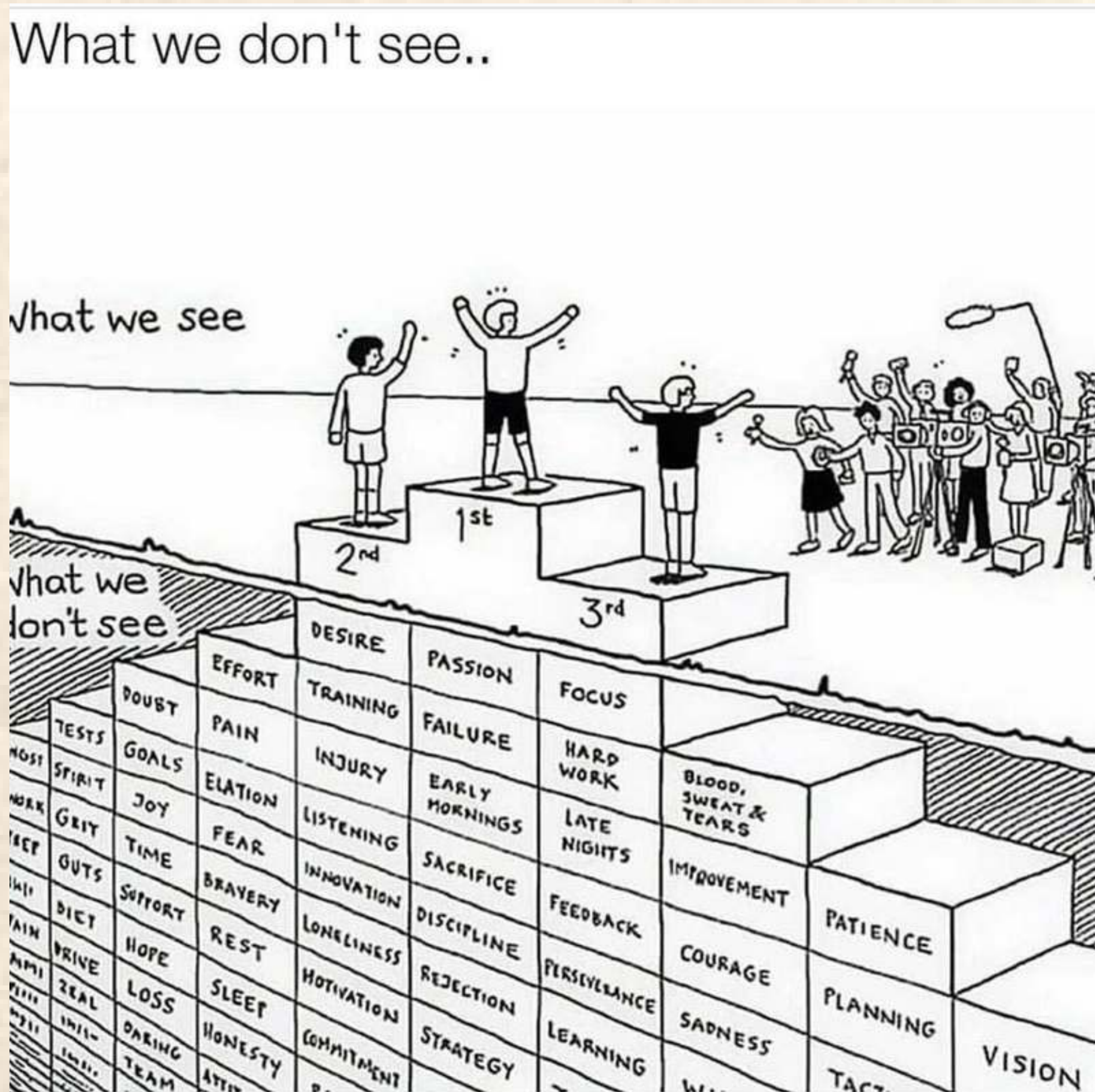
Υπήρξαν στιγμές που ήθελες να τα παρατήσεις λόγω πίεσης; Και αν ναι, τι σε βοήθησε να μην το κάνεις;

Κάθε μέρα σκέφτομαι αν έχω πάρει την σωστή απόφαση λόγω του ότι ο χρόνος που έχω για διάβασμα είναι περιορισμένος. Άρα, κάποιες φορές δεν τα πάω όσο καλά θα ήθελα. Όμως ο στίβος είναι αυτό που μου αρέσει και μου δίνει δύναμη! Επιπλέον, μου δίνει μια μοριοδότηση 10% για την σχολή που με ενδιαφέρει. Γενικά, ο προπονητής μου είναι πολύ υποστηρικτικός και με έχει βοηθήσει να καταλάβω πως, αφού θέλω να ακολουθήσω κάτι τέτοιο, δεν θα είμαι πάντα τέλεια προετοιμασμένη για το σχολείο. Οπότε με καθησυχάζει και είναι πολύ σημαντικό να έχω ανθρώπους δίπλα μου που καταλαβαίνουν την επιλογή μου.

Τι θα έλεγες σε άλλους μαθητές που θέλουν να συνδυάσουν το σχολείο με τον πρωταθλητισμό;

Να κάνουν αυτό που αγαπάνε και αυτό που νιώθουν πως είναι το καλύτερο για αυτούς χωρίς να καταπιέζονται για τίποτα, διότι έτσι θα έχουν τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που προσδοκούν. Δηλαδή, αν τους αρέσει κάποιο άθλημα πραγματικά, να βρουν ένα πρόγραμμα που θα τους ταιριάζει, ώστε να μην χρειαστεί να το σταματήσουν τελείως, όταν θα έρθει η περίοδος προετοιμασίας για τις Πανελλήνιες. Ειδικά, αν έχουν σκοπό να το ακολουθήσουν επαγγελματικά.

Θεωρείς πως το σχολείο στηρίζει αυτή σου την προσπάθεια ή και γενικότερα την προσπάθεια μαθητών που ασχολούνται με τον πρωταθλητισμό;

Πιστεύω πως το σχολείο δεν είναι αρκετά συνειδητοποιημένο όσον αφορά την προσπάθεια που καταβάλλουν τα παιδιά, ώστε να ανταποκριθούν σε όλες τους τις υποχρεώσεις. Θεωρώ πως οι καθηγητές θα έπρεπε να ρωτάνε και να επικοινωνούν με τους μαθητές, ώστε να καταλαβαίνουν ποιών παιδιών το πρόγραμμα είναι αυστηρό ή περιορισμένο, ενώ είναι πολύ σημαντικό να ενδιαφέρονται περισσότερο. Επίσης, το μάθημα της Φυσικής Αγωγής θα ήταν καλύτερο να γινόταν με τέτοιο τρόπο, ώστε να αναδεικνύονται τα talέντα των παιδιών, τα οποία είναι σημαντικό να ενθαρρύνονται προκειμένου να ανακαλύψουν τις δεξιότητές τους. Γιατί ποτέ δεν ξέρεις πού μπορεί να είσαι καλός και να έχεις talέντο, εάν δεν δοκιμάσεις.

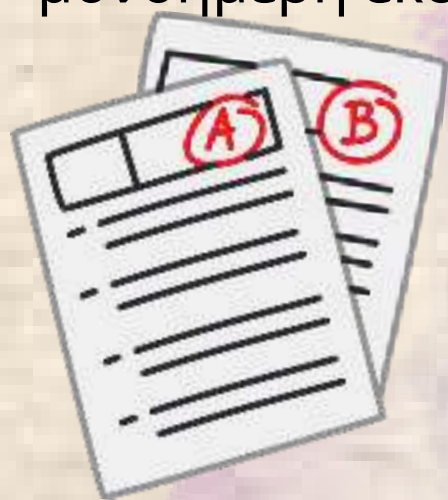
ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι τελείωσα το Λύκειο και εννοείται το σχολείο. Δεν κατάλαβα πότε πέρασα για πρώτη φορά τις πόρτες αυτού του σχολείου και πότε έφτασα να είμαι προ των θυρών του Πανεπιστημίου.

Θυμάμαι όταν ήμουν Α' Λυκείου... Τότε ήμουν ένας πιο εσωστρεφής και λιγότερο κοινωνικός άνθρωπος, που δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμη ότι πλέον το Γυμνάσιο για εκείνον είχε τελειώσει. Δεν είχα, όμως, σχεδόν καθόλου άγχος! Εκ πρώτης όψεως όλα φαινόταν να είναι ίδια σε σχέση με το Γυμνάσιο, με εξαίρεση το ότι η Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή ονομαζόταν πλέον Πολιτική Παιδεία, η Άλγεβρα και η Γεωμετρία ήταν ξεχωριστά μαθήματα αντί για ένα, η Γλώσσα και η Λογοτεχνία βρίσκονταν κάτω από την «ομπρέλα» της Έκθεσης και στις τελικές εξετάσεις υπήρχε η τράπεζα θεμάτων. Είχα εντυπωσιαστεί όταν άκουσα πως δεν θα είχαμε εργασίες για το σπίτι στα μαθήματα των Αγγλικών και Γαλλικών / Γερμανικών, καθώς και ότι πλέον μπορούσαμε να κάνουμε συνελεύσεις στα τμήματά μας χωρίς την παρουσία καθηγητή/καθηγήτριας. Μια πολύ όμορφη στιγμή που έζησα στην Α' Λυκείου ήταν η μονοήμερη εκδρομή στη Χαλκίδα.

Η Β' Λυκείου θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη μου ως μια από τις καλύτερες σχολικές μου χρονιές. Τότε άρχισα να γίνομαι πιο κοινωνικός, μια υπόσχεση που είχα δώσει στον εαυτό μου από το καλοκαίρι που θα πήγαινα Α' Λυκείου, αλλά δεν είχα τηρήσει, τουλάχιστον μέχρι τότε. Η χρονιά αυτή σημαδεύτηκε, επίσης, από την εκδρομή στο Στρασβούργο, δεν είχα ξαναταξιδέψει στο εξωτερικό, από την πρώτη φορά που πήγα σε χοροεσπερίδα - δεν συνήθιζα να πηγαίνω σε χοροεσπερίδες, καθώς θεωρούσα ότι δεν θα περνούσα καλά - και ας μην ξεχάσω τη μονοήμερη εκδρομή στο Ναύπλιο στα τέλη της χρονιάς. Στη Β' Λυκείου χωριστήκαμε πρώτη φορά σε κατευθύνσεις (ή δέσμες όπως ακόμα τις αποκαλούν οι γονείς μας). Εγώ επέλεξα τη θεωρητική κατεύθυνση, με αποτέλεσμα να αποκτήσω αγάπη για τα Λατινικά. Εντάχθηκα όμως και στην εφημερίδα, με πρώτο μου άρθρο να είναι αφιερωμένο στο Δικαίωμα Ψήφου.

Έφτασα και στη Γ' Λυκείου και, όπως οι περισσότεροι-ες συμμαθητές και συμμαθήτριές μου, βρέθηκα κάτω από την πίεση των Πανελλαδικών εξετάσεων. Η χρονιά ήταν γεμάτη διάβασμα και κούραση. Παρόλα αυτά, όσο μπορούσα, συνέχισα να βγαίνω βόλτες με τους φίλους μου και να αρθρογραφώ στην εφημερίδα. Υπήρξαν και ωραίες στιγμές αυτή τη χρονιά. Η εκδρομή στα Ιωάννινα, η οποία, παρά τα προβλήματα που είχε, αποδείχθηκε ωραία, τα δέκατα όγδοα γενέθλιά μου και ο περίπατος στο Θησείο, η τελευταία σχολική μου εκδρομή. Γεμάτος δύναμη, βρέθηκα υποψήφιος στις Πανελλαδικές εξετάσεις, προσευχόμενος για την επιτυχία τόσο τη δική μου όσο και των υπολοίπων. Η χρονιά έληξε με τη γιορτή αποφοίτησης, μια πολύ συγκινητική στιγμή, μιας και ήταν η τελευταία φορά που θα βρισκόμουν με τους συμμαθητές και τις συμμαθήτριές μου στο χώρο του σχολείου.

Από τα τρία χρόνια του Λυκείου έχω να θυμάμαι μόνο καλά πράγματα. Διότι το σχολείο δεν είναι μόνο τα διαγωνίσματα ή οι εξετάσεις. Είναι επίσης οι εκδρομές, οι περίπατοι, οι πλάκες που κάνουμε εμείς ή οι συμμαθητές και συμμαθήτριές μας, οι φιλίες και τα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα. Είναι η συγκίνηση και η νοσταλγία που μας προκαλούν οι αναμνήσεις αυτές. Θα ήθελα να ευχαριστήσω τις καθηγήτριες και τους καθηγητές μου που με βοηθούσαν και έκαναν ό,τι μπορούσαν! Να ευχηθώ ακόμη στους συμμαθητές και στις συμμαθήτριές μου να πετύχουν τους στόχους και τα όνειρα που έχουν.

Το Γέλιο στη ζωή μας!

«Γέλιο»: μια λέξη απλή που όμως...

Ακούμε ανέκδοτα; Γελάμε. Βλέπουμε ένα βίντεο με αναποδιές ανθρώπων; Γελάμε. Συμβαίνει κάτι άσχημο; Πάλι γελάμε. Τι είναι, όμως, το γέλιο; Αν εφαρμόζεται παντού, αν είναι τόσο διαδεδομένο, πως και δεν το εξετάζουμε σε βάθος; Γιατί γελάμε;

Ήδη το γέλιο μελετάται από την αρχαιότητα με φιλοσόφους σαν τον Δημόκριτο να θεωρούν την εύθυμη διάθεση ως το σπουδαιότερο αγαθό. Ιστορικά πάντως το γέλιο πολλές φορές αποδοκιμάστηκε και μάλιστα θεωρούνταν και μια άσεμνη πράξη για τις γυναίκες ή μια συνήθεια για τα κατώτερα στρώματα. Στη συνέχεια το γέλιο άρχισε να απασχολεί ολοένα και μεγαλύτερη μερίδα φιλοσόφων και επιστημόνων, ενώ διευρύνθηκε η αξία του, με αποτέλεσμα ένα σημαντικό σύνολο ανθρώπων να το αποδέχεται. Στη σύγχρονη εποχή το γέλιο βρίσκει εφαρμογές σε διάφορα κοινωνικά πειράματα ή ακόμη αποτελεί και αντικείμενο προβληματισμού για τους ψυχολόγους. **Όμως τι είναι το γέλιο;**

Κατά την άποψή μου το γέλιο δεν είναι απλώς μια βιολογική ανταπόκριση του ανθρώπου ή ένα «όπλο» χειραγώγησης ή οτιδήποτε άλλο. Το γέλιο είναι ένα συναίσθημα. Ένα συναίσθημα που έχει τις ρίζες του πιο βαθιά από ό,τι νομίζει κανείς, μέσα στον άνθρωπο. Το γέλιο δεν εκφράζει απλώς μια προσωρινή ευτυχία, αλλά τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου, δηλαδή μια ενδόμυχη επιθυμία μας. Το γέλιο, βέβαια, απαντάται σε πολλές περιπτώσεις, είτε είναι ως απάντηση σε ένα πάρα πολύ αστείο ανέκδοτο που ένας φίλος μας είπε, είτε είναι αυτό το αμήχανο και νευρικό γέλιο που μας πιάνει σε αμήχανες και αγχώδεις στιγμές, είτε και σε διάφορες άλλες μορφές. Πάντως το γέλιο βρίσκεται στην καθημερινότητα όλων μας. Στη δικιά μου καθημερινότητα; Σας διαβεβαιώνω πως αποτελεί ένα αναπόσπαστο κομμάτι.

Το γέλιο χρησιμεύει σε αρκετές καταστάσεις. Μπορείς με ένα μικρό αστείο ενδεχομένως να «σπάσεις τον πάγο» και να δημιουργήσεις μια ατμόσφαιρα οικεία και ζεστή ανάμεσα σε άγνωστα πρόσωπα που αισθάνονται άβολα μεταξύ τους. Επίσης, οι κωμικοί μπορούν εύκολα μέσω του χιούμορ να «μασκαρέψουν» κάποια αστεία, κρυφά νοήματα ή αντιθέτως να χρησιμοποιήσουν τη σάτιρα για να κατακρίνουν και να διακωμωδήσουν διάφορες καταστάσεις ή ανθρώπινες αστοχίες.

Παράλληλα, το γέλιο και γενικότερα η κωμωδία σε ορισμένες περιπτώσεις λειτουργεί και σαν ένα φίλτρο. Ένα φίλτρο που σε επώδυνες και τραγικές καταστάσεις ανεβάζει και τονώνει το ηθικό μας. Όλοι μας έχουμε τη δυνατότητα να μην καταβαλλόμαστε από τα αρνητικά της ζωής, αλλά να επιχειρούμε - εμείς οι ίδιοι - να δημιουργούμε μια θετική στάση. Το γέλιο πιστεύω πως μας χαρίζει στιγμές γαλήνης και ξεγνοιασιάς, μας προσφέρει ένα καταφύγιο, όχι όμως τόσο φυσικό αλλά ψυχικό. Σε αυτό το καταφύγιο όλα τα προβλήματα γίνονται ασήμαντα. Σε αυτό μπορούμε να εκφραστούμε όπως θέλουμε, έχουμε τη δύναμη να εξετάζουμε τα προβλήματα από μια άλλη οπτική, αυτή του αστείου και λίγο «χαζού», και να χαλαρώνουμε διώχνοντας από πάνω μας κάθε ίχνος στρες.

HA
HA

Πιστεύω πως το γέλιο και το χιούμορ δεν αποτελούν απλώς μια προσωρινή απόλαυση και ευχαρίστηση. Αντιπροσωπεύουν τον ψυχικό αγώνα του ανθρώπου και την ανάγκη του για παρηγοριά μέσα στον τυποποιημένο, σοβαρό και γεμάτο προβλήματα κόσμο που ζει. Είναι τα φτερά του Ικάρου που τον βοηθούν να πετάξει ψηλά, να απομακρυνθεί από οτιδήποτε θλιβερό και νοσηρό.

Παρόλα αυτά, στη σύγχρονη κοινωνία, όπως όλα τα «ωραία», έτσι και το γέλιο περνάει κρίση. Δυστυχώς, η αυθεντική αξία της κωμωδίας αλλοιώνεται τόσο από την πλευρά των ανθρώπων που την υπηρετούν, όσο και από αυτούς που την «καταναλώνουν». Πλέον στη «σκηνή» πολλά αστεία αντιμετωπίζονται με αποδοκιμασία ή ακόμη χειρότερα απορρίπτονται. Αυτό οφείλεται στο γεγονός πως ολοένα και περισσότερος κόσμος βρίσκει αφορμές να κατακρίνει διάφορα αστεία με τη δικαιολογία πως είτε υπερβαίνουν την κωμική τους αξία είτε τους προσβάλλουν.

Αρκετά συχνά, ορισμένοι στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν ένα κλίμα αρμονικής συνύπαρξης θεωρούν ότι κάποια αστεία είναι «ρατσιστικά» ή «προσβλητικά», με αποτέλεσμα ο πλούσιος κόσμος της κωμωδίας να υποβαθμίζεται έντονα λόγω κάποιων θεμάτων που θεωρούνται «ταμπού», ενώ οι κωμικοί δυσκολεύονται να διακωμωδήσουν ή και να κάνουν χιούμορ εξαιτίας του φόβου, μήπως δεχτούν αρνητική κριτική από το κοινό. Από την άλλη, κάποιοι κωμικοί μπορεί να ξεπερνάνε κάθε ηθικό φραγμό και να επιλέγουν να κάνουν αστεία για θέματα που δεν θα έπρεπε, όπως είναι η θρησκεία. Χάνοντας το μέτρο δυσареστούν αρκετούς ανθρώπους, δημιουργούν αρνητικές εντυπώσεις και έτσι υπάρχουν πολλοί οι οποίοι στρέφονται ενάντια στην κωμωδία.

Ποια είναι η θλιβερή αλήθεια; Πώς από κει που το γέλιο χρησίμευε σαν γέφυρα ανάμεσα σε ανθρώπους ή ακόμη και σε λαούς, πώς από κει που έδινε φωνή σε καταπιεσμένους να εκφραστούν ελεύθερα για το πως νιώθουν, έχει μετατραπεί σε ένα ελεγχόμενο εργαλείο με περιορισμένα περιθώρια έκφρασης, το οποίο αποτελεί αρκετά συχνά αφορμή για έριδες και αντιδικίες ακόμη και μεταξύ ανθρώπων που γνωρίζονται; Γιατί; Για ένα απλό «αστείο». Ακόμη, όμως, και το απλό αστείο χρειάζεται ανθρώπους πνευματώδεις, εύστροφους, απαλλαγμένους από στερεοτυπικές αντιλήψεις και συμπλέγματα. Ανθρώπους που σέβονται τον Άλλον και το μόνο που επιδιώκουν είναι να γελάσουν μαζί του, να περάσουν όμορφα και όχι να τον υποτιμήσουν.

Αν ο κόσμος δεν έπαιρνε τα πάντα τόσο «σοβαρά», ίσως να ήταν λίγο πιο απλή και χαλαρή η ζωή μας. Αν πάλι οι άνθρωποι είχαν λίγη κριτική σκέψη παραπάνω, ίσως να μην ασχολούνταν με το ποιες κοινωνικές ομάδες θίγονται από το εκάστοτε αστείο, αλλά με το πώς μπορούν να βοηθήσουν αυτές τις κοινωνικές ομάδες να αντιμετωπίσουν τις όποιες δυσκολίες. **Με άλλα λόγια, ας μην κολλάμε στα λόγια** αλλά να αλληλοσυνεργαζόμαστε για μια καλύτερη ζωή δίχως βία και αδικία, αλλά γεμάτη ... γέλιο!

Πρωτομαγιά: Η γιορτή της Άνοιξης και των λουλουδιών ή μήπως όχι;

Τι είναι για σένα η πρωτομαγιά;

Πρωτομαγιά, η γιορτή της άνοιξης και των λουλουδιών!

Βασικά, αυτή είναι η εντύπωση που έχουμε οι περισσότεροι. Δυστυχώς, όμως, η ημέρα αυτή δεν είναι τόσο χαρούμενη και πολύχρωμη όσο πιστεύουμε, καθώς κρύβει σημαντικά ιστορικά γεγονότα που μόνο χαρούμενα δεν είναι.

1η Μαΐου 1886

Βρισκόμαστε στο Σικάγο, στην πλατεία Haymarket σε μια απεργία εργατών που μαζί με τις οικογένειές τους διεκδικούν καλύτερες συνθήκες εργασίας αλλά και τη θέσπιση του οκτάωρου! Πιο συγκεκριμένα, το σύνθημα ήταν :«**Οχτώ ώρες δουλειά, οχτώ ώρες ανάπαυση, οχτώ ώρες ύπνο**» .

Παρά την ειρηνική τους διάθεση, απλά να διαδηλώσουν και να εκφράσουν τη δυσαρέσκειά τους, η εξέλιξη της κατάστασης δεν ήταν και τόσο θετική. Ο απολογισμός της ημέρας ήταν 20 καταγεγραμμένοι θάνατοι, εκ των οποίων 16 ήταν αστυνομικοί και 4 διαδηλωτές.

Εκείνο το Σάββατο, περίπου 600.000 άνθρωποι βρέθηκαν στους δρόμους της χώρας, ενώ 80.000 στο Σικάγο. Στην πόλη αυτή, οπλισμένες με πολυβόλα αστυνομικές δυνάμεις, έτοιμες να δράσουν, είχαν περικυκλώσει το πλήθος των διαδηλωτών. Μια χειροβομβίδα από την πλευρά των διαδηλωτών εκτοξεύτηκε εναντίον των ένστολων και εκείνοι αντεπιτέθηκαν με πυροβολισμούς.

Η ματωμένη αυτή εξέγερση δεν έληξε έτσι απλά, αφού διαδηλωτές καταδικάστηκαν σε θάνατο ή ισόβια φυλάκιση, υπέστησαν σοβαρούς τραυματισμούς ή ακόμη δολοφονήθηκαν μέσα στις επόμενες ημέρες. Σε ανάμνηση του ξεσηκωμού των χιλιάδων εργατών του Σικάγου και γενικότερα των ΗΠΑ, καθιερώθηκε στις 20 Ιουλίου 1889, κατά τη διάρκεια του ιδρυτικού συνεδρίου της Δεύτερης Διεθνούς (Σοσιαλιστικής Διεθνούς) στο Παρίσι, η Πρωτομαγιά, ως εργατική απεργία!

Τι ισχύει στην Ελλάδα;

Στην Ελλάδα, με βάση τη νομοθεσία, η Πρωτομαγιά θεωρείται ημέρα υποχρεωτικής αργίας (με απόφαση του Υπουργού Εργασίας κάθε χρόνο), πράγμα που σημαίνει ότι απαγορεύεται η απασχόληση των μισθωτών και η λειτουργία των επιχειρήσεων, εκτός από εκείνες που λειτουργούν νόμιμα κατά τις Κυριακές.

Ωστόσο, η ημέρα συνδέεται και με ένα άλλο σημαντικό γεγονός. Πηγαίνοντας πίσω, το 1944, ανήμερα της Πρωτομαγιάς, δολοφονήθηκαν 200 Έλληνες κομμουνιστές, οι οποίοι ήταν κρατούμενοι στο σκοπευτήριο της Καισαριανής, από τις ναζιστικές δυνάμεις κατοχής, ως αντίποινα της αντιστασιακής τους δράσης στο καθεστώς.

Εορτάζεται, λοιπόν, κάθε χρόνο και η μνήμη αυτών των ανθρώπων που δεν πάλεψαν για τίποτα άλλο παρά μόνο για τα δικαιώματά τους και την εξάλειψη του δικτατορικού καθεστώτος.

Η «Πρωτομαγιά», επομένως, είναι μια ημέρα ιστορικής σημασίας που, ναι μεν έχει συνδεθεί με την άνοιξη και τη χαρά, αλλά πρεσβεύει πολύ περισσότερα. Μας θυμίζει ή θα έπρεπε να μας θυμίζει την αξία του συλλογικού αγώνα για την υπεράσπιση και την εδραίωση θεμελιωδών δικαιωμάτων, προκειμένου να διασφαλιστεί η ειρηνική και ποιοτική διαβίωση αλλά και συμβίωση των ανθρώπων. Κάθε φορά, λοιπόν, που φτιάχνουμε ή αγοράζουμε ένα στεφάνι, ας αποτίνουμε - νοερά - φόρο τιμής σε όσους αγωνίστηκαν για ένα καλύτερο Αύριο.

Τα Ιστορικά Κτίρια του Βύρωνα

Το 1922, λόγω της Μικρασιατικής Καταστροφής, εισήλθαν στη χώρα μας περίπου 1,5 εκατομμύριο πρόσφυγες. Έτσι, σε όλη τη χώρα ιδρύθηκαν προσφυγικοί συνοικισμοί. Ένας από αυτούς ήταν και ο Βύρωνας. Το πρώτο του μέρος χτίστηκε το 1922-1923, ενώ το δεύτερο το 1924-1926. Το όνομα «Βύρωνας» καθιερώθηκε το 1924 προς τιμήν της συμπλήρωσης 100 χρόνων από τον θάνατο του Λόρδου Βύρωνα, αντικαθιστώντας το αρχικό όνομα «Συνοικισμός Παγκρατίου». Έχουν περάσει πάνω από 100 χρόνια από τότε. Σε αυτό το διάστημα υπήρξαν κτίρια τα οποία έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην οργάνωση και την κοινωνική μέριμνα των κατοίκων του συνοικισμού. Μερικά, δυστυχώς, δεν σώζονται σήμερα, ενώ άλλα «στέκουν» ακόμα στις μέρες μας.

1. Το Διοικητήριο

Το κτίριο του διοικητηρίου το 1929.

Το κτίριο του διοικητηρίου χτίστηκε το 1924 και βρισκόταν στο πίσω μέρος της πλατείας του Αγίου Λαζάρου. Ήταν διώροφο και εκεί στεγάζονταν: ταχυδρομική υπηρεσία, σταθμός πρώτων βοηθειών, γραφείο της Επιτροπής Αποκατάστασης Προσφύγων (ΕΑΠ) και σταθμός χωροφυλακής. Το 1934, καθώς ο Βύρωνας έγινε Δήμος, τα καθήκοντα της αστυνόμευσης πέρασαν από τη Χωροφυλακή στην Αστυνομία Πόλεων.

Στον χώρο του σταθμού χωροφυλακής στεγάστηκε παράρτημα του Ι' αστυνομικού τμήματος Αθηνών (Παγκράτι), μέχρι το 1940, όπου ο Βύρωνας απέκτησε δικό του αστυνομικό τμήμα (ΙΘ' αστυνομικό τμήμα Αθηνών) και εγκαταστάθηκε στη Λεωφόρο Χρυσοστόμου Σμύρνης 4. Το κτίριο του διοικητηρίου κατεδαφίστηκε το 1995, για να δώσει τη θέση του σε μια πολυκατοικία.

2. Παλαιό Δημαρχείο

Το παλαιό δημαρχείο χτίστηκε το 1923-1924 για να στεγάσει το πολυιατρείο του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Όταν ο Βύρωνας έγινε Δήμος, το 1934, στον επάνω όροφο λειτούργησε Δημαρχείο, με το πολυιατρείο να παραμένει στο ισόγειο μέχρι το 1939, όπου εγκαταστάθηκε σε κτίριο κοντά στην Αγία Τριάδα, το σημερινό Κέντρο Υγείας Βύρωνα. Έτσι, όλο το κτίριο λειτούργησε ως Δημαρχείο. Το 1995 το Δημαρχείο μεταφέρθηκε στην Καραολή και Δημητρίου, όπου στεγάζεται μέχρι και σήμερα. Στο παλαιό Δημαρχείο κατά καιρούς στεγάστηκαν αθλητικά σωματεία της περιοχής, ενώ σήμερα στεγάζεται μουσείο ιστορίας.

Παλαιό Δημαρχείο

3. Το Ταπητουργείο

Το ταπητουργείο χτίστηκε το 1923, όπου λειτουργούσαν σε αυτό εργαστήρια υφαντουργίας και ταπητουργίας, στα οποία εργάζονταν πολλές γυναίκες πρόσφυγες.

Το ταπητουργείο

4.Το 1ο Δημοτικό Σχολείο Βύρωνα

Αν και ολοκληρώθηκε το 1926, η λειτουργία του ξεκίνησε νωρίτερα, το 1924. Ήταν το πρώτο σχολείο του συνοικισμού και ήταν ταυτόχρονα και αρρένων και θηλέων. Το 1926 φοιτούσαν σε αυτό 550 αγόρια και 750 κορίτσια. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας, το 1928, ο Ελευθέριος Βενιζέλος απηύθυνε λόγο από τον εξώστη του δευτέρου ορόφου στους κατοίκους του συνοικισμού, οι οποίοι, στην πλειοψηφία τους, υποστήριζαν το Κόμμα Φιλελευθέρων του Βενιζέλου.

Το 1ο Δημοτικό σχολείο Βύρωνα. Μπροστά διακρίνεται το άλσος της Αγίας Τριάδας.

5.Κέντρο Μελέτης Χορού Ισιδώρας και Ραϋμόνδου Ντάνκαν

Το κέντρο μελέτης χορού Ισιδώρας και Ραϋμόνδου Ντάνκαν.

Χτίστηκε το 1903 από την Ισιδώρα Ντάνκαν και την οικογένειά της. Η αρχιτεκτονική του θυμίζει το παλάτι του Αγαμέμνονα. Από το 1980 έχει ανακαινιστεί και φιλοξενεί μαθήματα και παραστάσεις χορού.

6.Η Παλαιά Αγορά

Η παλαιά αγορά του Βύρωνα τη δεκαετία του 1920.

Πρόκειται για μια «κλειστή» αγορά η οποία δημιουργήθηκε για να καλύψει τις ανάγκες των κατοίκων του συνοικισμού. Στο εσωτερικό της υπήρχαν αρκετοί πλανώδιοι πωλητές. Το μεγαλύτερο μέρος έχει γκρεμιστεί, αλλά σώζεται μέχρι σήμερα ένα μικρό μόνο κομμάτι της.

7.ΜΟΝ ΣΙΝΕ-MARIANNA

Στην πλατεία Ελευθερίας, το 1936, ξεκίνησε τη λειτουργία του ο κινηματογράφος «Μον Σινέ», ο δεύτερος κινηματογράφος στην Αθήνα. Ο πρώτος ήταν το «Σινέ Παρί» στην Πλάκα. Το 1965 άλλαξε ιδιοκτησία και μετονομάστηκε σε «Μαριάννα», προς τιμήν της κόρης του νέου ιδιοκτήτη. Έκλεισε οριστικά το 1978 και τελικά κατεδαφίστηκε. Το κτίριο «εμφανίζεται» στην ελληνική ταινία «Μην βαράτε όλοι μαζί» (1962) και στη γαλλική ταινία «Une femme a sa fenêtre» (1976).

Άλλα ιστορικά κτίρια που έχει ο Βύρωνας είναι:

- Το πολυιατρείο του Βύρωνα, που όπως είπαμε, χτίστηκε το 1939 και σήμερα ονομάζεται Κέντρο Υγείας Βύρωνα.
- Το ξυλουργείο του Λουκίδη το οποίο πρόσφερε ξυλεία στην περιοχή μέχρι την αποτέφρωσή του λόγω πυρκαγιάς που ξέσπασε στις 28 Φεβρουαρίου 1968.
- Τα δημοτικά λουτρά δίπλα από το πολυιατρείο και τα θεραπευτικά λουτρά στην οδό Νικηφορίδη.
- Ο ναός του Αγίου Λαζάρου στην παλαιά αγορά, ο πρώτος ναός και για αρκετά χρόνια η μοναδική εκκλησία του Συνοικισμού και αργότερα του Δήμου Βύρωνα, με εξαίρεση το προϋπάρχον μοναστήρι της Αναλήψεως.

8.Το Νηπιοκομείο Μορκεντάου

Η ονομασία του οφείλεται στον Χένρυ Μορκεντάου, επικεφαλής της Επιτροπής Αποκατάστασης Προσφύγων (ΕΑΠ). Στις εγκαταστάσεις του οι γυναίκες του συνοικισμού άφηναν τα μικρής ηλικίας παιδιά τους, ώστε να εργαστούν, καθώς οι άνδρες τους είχαν πεθάνει. Κάτι τέτοιο συνέβη πρώτη φορά στην Ελλάδα και προκάλεσε αντιδράσεις. Στον φράχτη του εκτελέστηκαν 12 νέοι άνθρωποι από τις γερμανικές δυνάμεις κατοχής στο Μπλόκο του Βύρωνα στις 7 Αυγούστου 1944.

Σήμερα στον χώρο του νηπιοκομείου στεγάζονται ο 5ος και 6ος παιδικός σταθμός Βύρωνα.

Τα δημοτικά λουτρά του Βύρωνα.

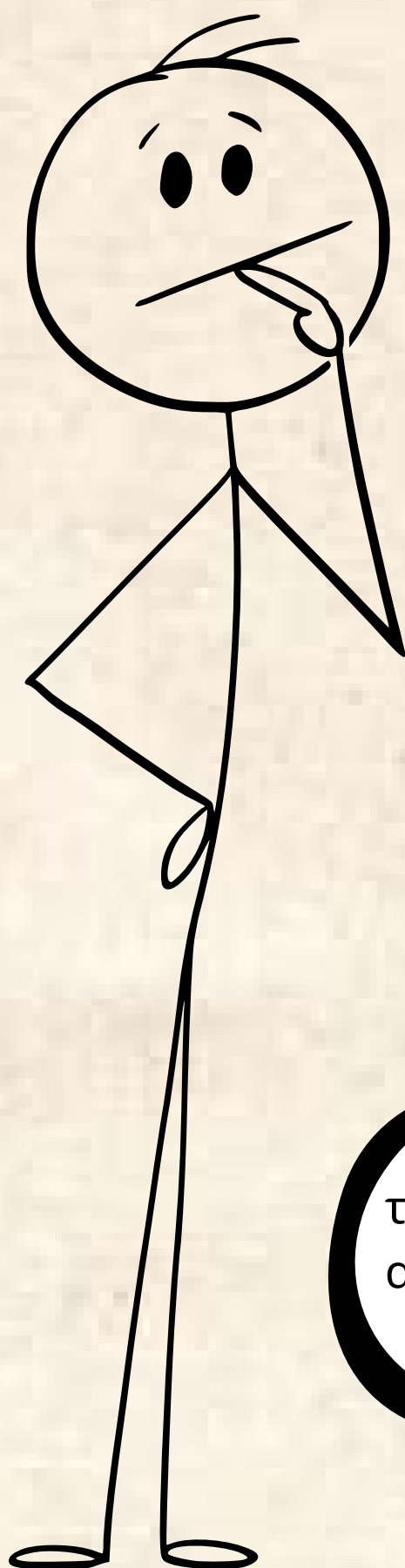
Ήξερες ότι:

Το 525 π.Χ., στη μάχη του Πηλουσίου, οι Πέρσες νίκησαν τους Αιγύπτιους τοποθετώντας γάτες στις ασπίδες τους, καθώς ήξεραν ότι οι Αιγύπτιοι θεωρούσαν τις γάτες ιερές και δεν θα τους χτυπούσαν. Η μάχη έχει μείνει γνωστή και ως:
«Η στρατιά των γατών».

Ο **Ναπολέων Βοναπάρτης** φοβόταν τρομερά τις γάτες. Ο μεγάλος στρατηλάτης που κατέκτησε την Ευρώπη πάθαινε πανικό (αιλουροφοβία) στη θέα ενός απλού αιλουροειδούς.

Όπως και ο **Μπενίτο Μουσολίνι**! Ο Ιταλός δικτάτορας είχε τόσο έντονο φόβο που άλλαζε δωμάτιο αν αντιλαμβανόταν την παρουσία γάτας, ενώ απαγόρευε να υπάρχουν αιλουροειδή στα κυβερνητικά κτίρια.

Ο **Βίνσεντ βαν Γκογκ**: Ο διάσημος ζωγράφος είχε εκφράσει τον τρόπο του για τις γάτες σε γράμματα προς τον αδελφό του Τεό, αποκαλώντας τες εκείνα τα πλάσματα» που του προκαλούσαν αξεπέραστο φόβο.

Ποίημα του Στρομπολάκου

Και όπως το Ουράνιο τόξο βρίσκει κανείς
μέσα από τη βροχή και ο
Ταπεινός Ήλιος φαίνεται πάνω σε αυτή τη γη
την Υπόσχεση πρέπει κανείς να αναζητεί
και να μην αμφισβητεί πως πραγματικά
Λαμπρές ημέρες στη θάλασσα
Έσονται.

you require, you find by the moon and im-
oral Labours, the Q: I of ♀ or of ♂ (according
to you used for Union Sublimation at first,
united with the Q: E of ♀ and mixed not
in oil then is a Genuine Eial Oil and true ♀
and per Venerent or Marten, which has im-
with the Sorphic ♀, and this Eial is Diffo-
I and united them centrally.
can by means of this Eial be out of fine
of both united, by digestion and putrefac-
Genuine Tincture or Lapis, for transmuti-
to D and O, and this via humida is the
is in Nature, and here you have all who
to be known to a sincere Lover of our
Philosophy.
moment to D, and O to O, and ♀ is an ager-
Red Lapis cannot be obtained, without
the Tincture first, at least not by the
because Blackness generates the white, and
generates the Red if this does not hap-
sal Work, you have ended somewhere.
A made ♀ is a Sorphic animated ♀, and
♀ is revived and becomes a running
no less a Sorphic animated ♀, and can
be with a 10 part of fine O, and can t

Αίνιγμα:

Απάντηση του προηγούμενου τεύχους:
Η ηχώ

«Δεν έχω μάτια, αλλά αν κλάψεις,
κλαίω κι εγώ. Δεν έχω πόδια,
αλλά ταξιδεύω παντού.
Τι είμαι;»

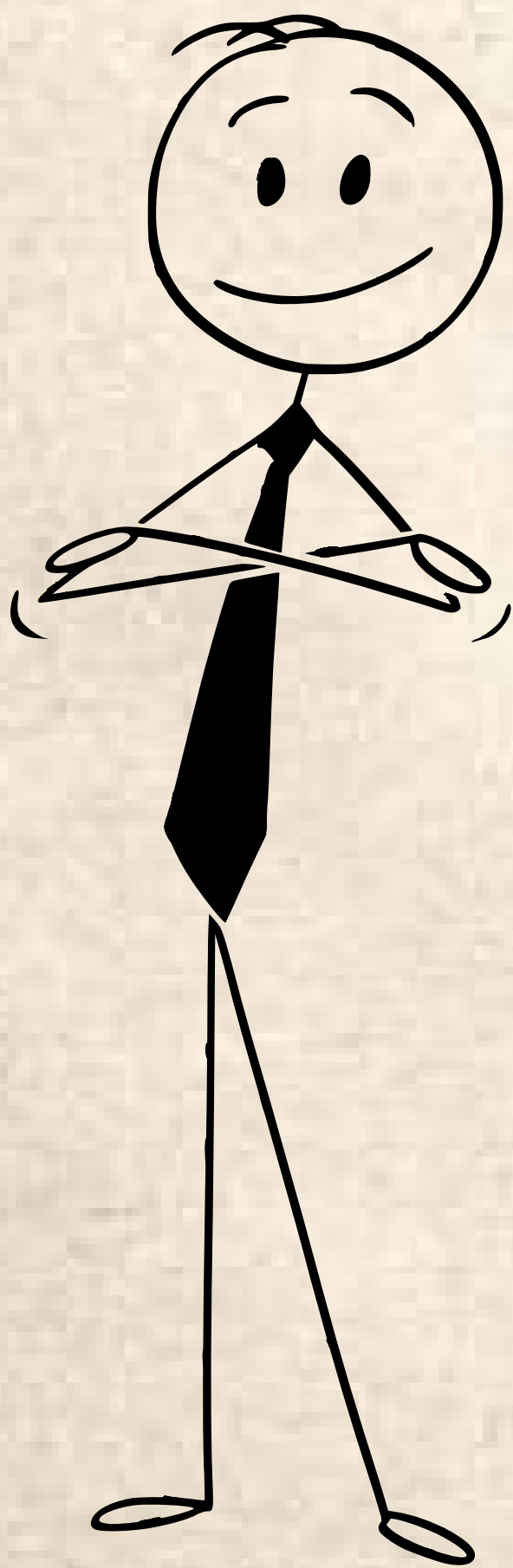
Μορφοποίηση:

Κουμαρτζάκη Κάτια
Κώτσης Άγγελος

Υπεύθυνες Καθηγήτριες:

Μπακώλη Δήμητρα
Ρόμπολα Ελένη
Σολδάτου Αθανασία

Δημοσιογραφική ομάδα:

Γκούμας Νίκος (A1)
Γρηγορόπουλος Κωνσταντίνος (B3)
Θεοδοσίου Αναστασία (B1)
Καλαμπόκα Ναταλία (A3)
Καυχίτσα Δάφνη (A3)
Κοσκινάς Λεωνίδας (B1)
Κουμαρτζάκη Κάτια (A1)
Κώτσης Άγγελος (A1)
Μανετάκης Κων/νος (Γ2)
Πανταζέλου – Δανίκα Εύα (B2)
Παπασούλη Ίρις (B2)
Πλεσιώτη Μυρσίνη (B4)
Σάκο Σάρα (B2)
Στρομπολάκος Παναγιώτης (B4)
Τάλλιου Ιωάννα (B4)
Τσάκος Κωνσταντίνος (B2)
Τσεπέλης Γιώργος (B4)